Apeiron

Revista pentru inima minte si suflet de mateist.

Anul VI

Nr. 13

PROMOTIA 2020
CLASA a XII –a B, diriginte profesor ALINA ADAM

PROMOTIA 2020
CLASA a XII –a D, diriginte profesor Rodica Dimitriu

APEIRON

LA MULȚI ANI!

2021

REVISTA PENTRU INIMA, MINTE SI SUFLET DE MATEIST

Revistă semestrială ISSN online 2457-9289 / ISSN L 2457

Colectivul de redacție

Consultant literar: Prof. Dan Munteanu

SGR: Graţiela Ion, clasa a XII-a G

Redactori: Ana-Maria Chiţu, clasa a XII-a G şi Patricia Bădilă, clasa a X-a G

Informatician: Călin Piteş, clasa a XII-a B

Grafică copertă: Călin Piteş, clasa a XII-a B

Coordonator: Prof. Aurelian Ene

C U P R I N S

Un altfel de colind, Maria Ene ……... pag. 2
Anul 1918 - în sufletul şi simţirea neamului, „Ne-am văzut visul cu ochii!”, Dumitru Manolache …..……..……... pag. 4
Diferendul teritorial dintre Japonia şi Federaţia Rusă, ministru consilier Ion Scumpieru ……... pag. 7
In memoriam... În amintirea domnului C., Călin Piteş, clasa a XII-a B …….. pag.11
Despre oamenii CU CAre te înconjori, Grațiela Ion, clasa a XII-a G ……...……...… pag. 12
Amintiri despre Caragiale, Victor Eftimiu ...……...……..…… pag. 15
Amintiri cu blazon. Cum l-a avansat Caragiale colonel pe soțul castelanei din Parepa, Florin Saiu ……. pag. 16
In Bucureştii care au fost … Strada Lucaci, Ioachim Botez ... pag. 17
Mateiştii de lângă noi. Viaţa - un joc de cuvinte, Alice Ștefania Toader, clasa a XII-a B …….… pag. 19
Ars Poetica, Maria Rotaru ……. pag. 20
Ochi pe cer, Ana Maria Chiţu, clasa a XII-a G ……. pag. 21
Maiestuos şi cu măiestrie – Buick Sedan. Alice-Ștefania Toader şi Andrei Doicu, clasa a XII-a B ……...……... pag. 23
Travel sla(lo)m: Germania. Un altfel de ghid de călătorie, prof. Liliana Iordache Țîrcovnicu ……. pag. 25
Impresiile unui turist în Seoul: urbanism, civism, eleganţă, Iulia Toderaşcu ……..……... pag. 28

Un altfel de colind

Seara aceasta e,
din toate serile
ninse de sărbători
cea mai aleasă şi,
până în zori de zi,
plină de colindători.

Dalbe flori, leru-i ler,
veste mare din cer,
a ajuns pe Pământ:
s-a născut Pruncul Sfânt!
Dalbe flori, leru-i ler,
veste mare din cer,
a ajuns pe Pământ:
s-a născut Pruncul Sfânt!

Şi - sub brad - tuturor,
din darul magilor, lasă câte ceva
Micul Iisus, căci dar
din dar se face iar
raiul spre slava Sa!

Dalbe flori, leru-i ler,
veste mare din cer,
a ajuns pe Pământ:
s-a născut Pruncul Sfânt!
Dalbe flori, leru-i ler,
veste mare din cer,
a ajuns pe Pământ:
s-a născut Pruncul Sfânt!

Noaptea aceasta-n ea,
are acel ceva,
un har ieşit din comun.
Fiţi aşadar mai buni
şi credeţi în minuni …
Cel puţin de Crăciun!

Dalbe flori, leru-i ler,
veste mare din cer,
a ajuns pe Pământ:
s-a născut Pruncul Sfânt!
Dalbe flori, leru-i ler,
veste mare din cer,
a ajuns pe Pământ:
s-a născut Pruncul Sfânt!

Colind interpretat de elevii clasei a IX-a B, diriginte profesor Alina Adam.
Versuri şi muzică Maria Ene, fondator al Grupului vocal Liliput şi redactor al revistei Liliput.

ANUL 1918 - în sufletul și simțirea neamului
„Ne-am văzut visul cu ochii!"

Ca să rămână vie, istoria trebuie să vorbească și despre oameni, nu numai despre evenimente, cifre și documente. Dacă nu ar fi așa, actul Marii Uniri de la Alba Iulia din 1918 ar rămâne doar un eveniment abstract, despre care vom vorbi cu entuziasm și patos la fiecare aniversare, dar pe care nu ni-l putem imagina. Ziua măreață a neamului nostru, asemenea unui film, are și un alt fel de poveste.

O zi cu ninsoare și steaguri

Duminică, 1 Decembrie 1918, la Alba Iulia, vântul bătea tăios și era frig. Vârtejuri reci de ninsoare și lapoviță măturau orașul. Zeci de mii de țărani, mii de mineri, intelectuali, cu fanfare și steaguri tricolore în frunte, unii cu copii în brațe, porneau din toate colțurile Ardealului, cu sănii, cu trăsuri, cu trenuri, cu căruțe, călare sau pe jos spre Alba Iulia. „*Vin, tot vin, ca puhoaiele verii, cuprind orașul de jos, îl înecă în cântece și chiote, cu fâlfâiri de steaguri tricolore, cu vuiet de păsuri, și urcă toți spre poarta lui Mihai Viteazul, în fața* căreia este o mare de fețe, de drapele și de căciuli încetinate", își amintea un participant. Cu o zi înainte de Marea Adunare, moțul Vasile Copilu Cheatră, copilandru pe atunci, pornise și el spre Alba Iulia, cântând cu fetele și feciorii „*Răsunetul*" lui Andrei Mureșanu. Avea un unchi, Gavrilă, felcer la o unitate militară din oraș, care locuia în apropierea gării. Când a ajuns la el, ograda casei acestuia era ticsită de oaspeți, de care se ocupa mătușa Saveta. Și-a găsit cu greu un loc unde să se întindă, dar n-a închis ochii nici o clipă, pentru că orașul vibra de cântece și chiuituri

Samoilă Mîrza

Cu numai patru zile înainte de 1 decembrie, Samoilă Mârza, un tânăr ostaș încadrat în serviciul topografic al armatei austriece, tocmai se întorsese acasă, la Galțiu, județul Alba, de pe frontul din Italia. În dimineața acelei duminici a pornit-o și el spre Alba Iulia, după ce a realizat trei fotografii cu sătenii din localitate care mergeau la Marea Adunare Națională. El avea să ajungă, întâmplător, „fotograful Unirii", deoarece angajatul oficial pentru această treabă, ungurul Arthur Bach, nu era de găsit. Samoilă pornise spre oraș pe jos, aproape 11 km, ducând pe o bicicletă aparatul cu burduf, trepiedul și clișeele de sticlă pentru fotografii.

Neavând acces în casina (adunarea) din Garnizoana Regimentului 50 austriac, unde intraseră cei 1.228 de delegați, devenită ulterior evenimentului Sala Unirii, pentru că nu poseda „credențional" (permis), avea să realizeze vreo 14 instantanee din mulțime și imagini cu tribunele oficiale, singurele fotografii ale marelui eveniment. După aceea, le-a reunit în albumul „Marea Adunare de la Alba Iulia în chipuri", pe care l-a trimis regelui Ferdinand, prim-ministrului Ionel Brătianu și generalului Berthelot. Mai târziu, delegația română la Conferința de Pace de la Paris avea să-l prezinte participanților, alături de alte documente oficiale.

Acum ori niciodată

Petru Boantă, originar din Lunca de Jos, era primar în comuna Petrila. Luptase mult timp să mențină trează ideea românismului și tradițiile străbune în Ardealul ocupat de austro-ungari. Numele îi fusese maghiarizat forțat în Peter. În ascuns, omul trimitea mai mereu, cu poștalionul, câte un ciubăr de brânză Casei Regale și chiar se întâlnise de câteva ori cu regele Carol I și mai apoi cu Ferdinand. În acea duminică de 1 Decembrie 1918, însă, afectat și abătut, regreta că nu putea să meargă și el la Marea Adunare, căci se afla, alături de alți doi români, închis de unguri într-o pușcărie de lângă Budapesta pentru „instigare". Dar se bucura de ceea ce urma să se petreacă acolo.

Peste munți, la Iași, regina Maria a României, de două săptămâni, sta la pat lovită de o gripă rebelă, cu febră mare, tuse și amețeli, care o chinuia, și înghițea pastilele prescrise de medicul Ion Mamulea.

În timp ce prin tot Ardealul circula un manifest comunist maghiar, încă din noiembrie, prin care se încerca blocarea proiectului unionist, 13 familii bistrițene din Șieu, plecate în America înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, puneau mână de la mână pentru confecționarea unui steag, ca nici un altul, din mătase, cusut cu fir de aur, special pentru biserica din satul lor, în cinstea Marii Uniri, despre care auziseră că se va înfăptui. Minunatul drapel avea să călătorească însă pe mare timp de un an...

Steaguri tricolore se confecționau peste tot în Transilvania pentru a fi purtate la marele eveniment. La Cuvin, în județul Arad, tricolorul fusese sfințit chiar în dimineața duminicii de 1 Decembrie 1918, în salvele celor 70 de gardiști români care aveau să-l poarte spre Alba Iulia. La fel și la Pinticu Tecii, din Bistrița Năsăud, unde sătenii scriseseră pe steag „**Acum ori niciodată!**".

„**Acum ori niciodată!**" se cântase în surdină și în satul românesc Vereșmort, de pe valea Mureșului, în familia preotului grec-ortodox Căpâlneanu, care ținea în taină conferințe pe tema unirii în tot despărțământul Vințu de Sus și trimitea, împreună cu soția, ajutoare românilor închiși de unguri în temnițele din Cluj. În casa lui s-a confecționat, dintr-un steag unguresc decolorat, drapelul pregătit pentru Marea Adunare, care avea să ajungă purtat de delegați la Alba Iulia.

O roire de necrezut

Orașul Unirii se îmbrăcase într-un veșmânt subțire de nea. La ora 7:00 începea serviciul divin, iar la ora 10:00 se deschidea Adunarea, care avea să fie urmată de „*cetirea Rezoluției*", votarea, dezbaterea articolelor Hotărârii de Unire, fără banchete și mese festive.

Participanții sosiți, cu purtătorii de steaguri tricolore și cu numele localităților din care veneau înscrise pe mari pancarte, cu „alimente de lipsă" în trăiști, se așezau la locurile deja stabilite și indicate de organizatorii care îi primeau la gară sau de către membrii Gărzii Naționale care asigurau ordinea. Cei veniți de departe erau cazați în cele două hoteluri din urbe și luau masa fie la restaurante, fie la „găzduitori" deja stabiliți. La marea casină intraseră delegații, mai multe femei îmbrăcate în costume naționale. Printre ele și mama poetului Octavian Goga, care fusese purtată aproape pe sus.

Delegația din Galțiu, satul natal al lui Samoilă Mîrza, înainte de plecarea spre Alba Iulia.
Foto: Samoilă Mîrza

Pe la ora 12:00, după vreo trei ceasuri de așteptare, un freamăt general pune capăt cântecelor și dansurilor. Când Marele Sfat Național Român s-a pronunțat asupra Unirii, cineva din sală a deschis fereastra și a strigat: **„S-a votat Unirea cu Patria-mamă!"**

Episcopii Cristea și Hossu citesc Rezoluția, la auzul căreia un tunet prelung izbucnit din piepturile celor 100.000 de participanți cutremură văzduhul. De la tribune vorbesc apoi poporului Ștefan Cicio Pop, Petru Groza, Silviu Dragomir, Iosif Jumaca, Aurel Vlad.

„Ne-am văzut visul cu ochii!", își spun cei prezenți. Unii purtau la gât mărgele din căței de usturoi, ca să prevină gripa ce bântuia peste tot, medicii stăteau

Dl. Ministru dr. Aurel Vlad cu ocaziunea constituantei in Alba-Iulia, la 1 Decembrie 1918 jura solemn: „De acum incolo una vom fi toti romanii nedespatiti pe vecie"
FotoIn așteptarea trenului. Ofițerii români așteaptă sosirea d -lui general Berthelot la Alba –Iulia. Ianuarie 1919
Foto: Samoilă Mîrza

și ei pregătiți să intervină dacă se întâmpla ceva.

„*Era o roire de necrezut. Pe câmp se înălțau, icicolo, tribunele de unde oratorii vorbeau nației (...). În ziua aceea am cunoscut ce înseamnă entuziasmul național, sincer, spontan, irezistibil, organic, masiv, al oratorilor de la tribună",* scria mai târziu Lucian Blaga, care se aflase și el, afară, printre participanți.

In așteptarea trenului. Ofițerii români așteaptă sosirea d-lui general Berthelot la Alba –Iulia. Ianuarie 1919
Foto: Samoilă Mîrza

La Iași, cu câteva zile înainte de 1 decembrie, Radu Rosetti le transmisese suveranilor solia din partea generalului Berthelot de a se întoarce triumfali la București.

Pe 30 noiembrie, Familia Regală pleacă spre Capitală cu trenul, după doi ani de pribegie. Pe traseu, în fiecare gară, este primită cu urale și muzici. La Mogoșoaia, Familia Regală este întâmpinată de generalul Berthelot și de câțiva ofițeri francezi, englezi și români, în frunte cu generalul Prezan.

Apoi intră triumfătoare, călare, în oraș, pe șoseaua Kisseleff, pe sub Arcul de Triumf, se oprește în Piața Victoriei, unde este întâmpinată cu pâine și sare, trece prin fața statuii lui Mihai Viteazul și ajunge la Mitropolie, unde se ține un Te Deum. La ieșirea din biserică, generalul Grigorescu îi înmânează regelui bastonul de mareșal, după care familia pornește spre Cotroceni.

Regele Ferdinand, însoțit de prințul Carol, merge la palat, unde îi primește în Sala Tronului pe reprezentanții delegației transilvănene, în frunte cu Vasile Goldiș, care i-au prezentat suveranului actul de unire. „În această zi plină de cea mai curată bucurie, când venind ca soli din frumosul Ardeal mi-aduceți hotărârea de la Alba Iulia, luată de un popor întreg de a fi unit de-a pururea cu Regatul Român, vă zic din adâncul sufletului: Bine ați venit între zidurile acestui palat, care a fost martor celor mai mari evenimente din istoria modernă română", a spus regele.

Sosirea regelui Ferdinand şi a reginei Maria de la Iaşi, întâmpinaţi în gara Mogoşoaia de ofiţeri ai Armatei Române

Așa se încheia ziua în care „*români din patru unghiuri, bărbați, bătrâni și tineri, învățători, preoți și țărani*", cum scria presa vremii, se grăbiseră spre marele praznic de la Alba Iulia, unde se pecetluia soarta neamului.

Sufletele lor erau pătrunse de amintirile marii cetăți. Acolo au vorbit ei cu curaj, căci dacă nu ar fi îndrăznit nici atunci, ar fi grăit cândva pietrele.

Pe 14 noiembrie, la primirea la Iași de către rege a delegației bucovinenilor care își anunțau hotărârea de a se uni cu țara, regina nota în jurnal, oarecum copleșită de ceea ce urma să se petreacă: „*Parcă îmi venea amețeală când îmi dădeam seama de mărinimia soartei. Nu e vorbă, pornise poporul nostru în război cu cântecul pe buze, fiind-că se ducea să lupte pentru visul lui de veacuri, însă între timp se iviseră clipe atât de grele, încât azi aproape mă temeam să privesc lumina zilei*".

Regele Ferdinand, regina Maria şi generalul Berthelot primesc defilarea trupelor române la statuia lui Mihai Viteazul, din Piaţa Universităţii

Pentru ca în seara de 1 decembrie, la Cotroceni, regina Maria, încă afectată de gripă, să scrie în jurnal: „*Ne-am întors! Cu adevărat, ne-am întors acasă după un surghiun de doi ani. Să îndrăznesc oare să rostesc marele cuvânt? Ne-am întors triumfători!*"

Așa și era. Românii se întorseseră triumfători acasă, în istorie, după o lungă și dureroasă despărțire, nedreaptă, suferită atâta amar de vreme.

Și tot așa se încheia povestea altfel a zilei de 1 Decembrie 1918, pentru ca ea să rămână vie în inimile românilor până azi!

La intrarea în P-ța Palatului în dreptul hotelului Athene Palace a fost ridicat un arc de triumf.
În dreapta lui Ferdinand stă generalul Henri Mathias Berthelot .

Armata Română, garda de onoare la Palat, 1 decembrie 1918

Dumitru Manolache
Extras din ziarul „Lumina"

DIFERENDUL TERITORIAL DINTRE FEDERAȚIA RUSĂ ȘI JAPONIA

Pare greu de crezut că, până astăzi, la aproape 75 de ani de la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, între Japonia și Rusia nu a fost semnat, încă, un tratat de pace. Cauza o constituie dezacordul celor două țări în problema suveranității asupra Teritoriilor de Nord (denumirea japoneză)/Kurilele de Sud (denumirea uzitată în documentele internaționale) care se compun din insulele Etorofu, Kunashiri, Shikotan și arhipelagul Habomai. Ele sunt situate în nordul Japoniei, aparent parte a lanțului Chishima (denumire japoneză)/Kurile, fiind ocupate de U. Sovietică la

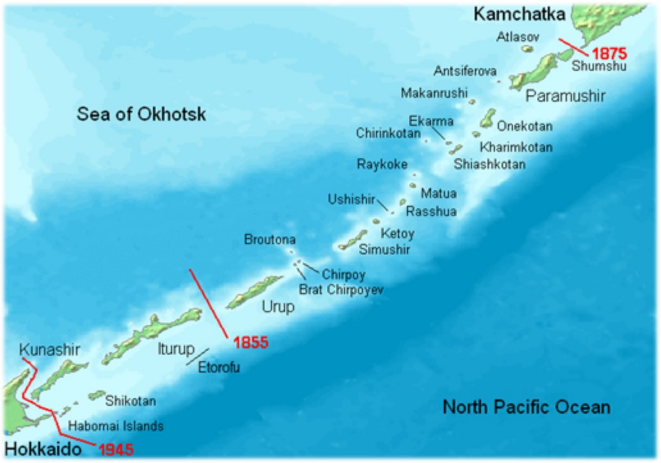

sfârșitul ultimei conflagrații mondiale.

Suprafața acestor insule este relativ mică, respectiv: Etorofu-3168 km², Kunashiri-1490 km², Shikotan-251 km², Habomai-95 km². Populația totală a lor, la data ocupării, era de 17.291 persoane.

1.Statutul juridic al Teritoriilor de Nord/ Kurilelor de Sud

Deși există opinii diferite cu privire la întâietatea istorică în ceea ce privește descoperirea și asigurarea controlului asupra lanțului Kurilelor, inclusiv asupra Kurilelor de Sud, de către japonezi și ruși, documentele oficiale japoneze, arată că primii aveau, deja, controlul efectiv asupra celor 4 insule, încă din prima parte a secolului 19.

În urma adoptării de către Japonia a unei politici de deschidere față de alte țări, impusă de Statele Unite ale Americii între anii 1853-1854, Rusia a căutat să folosească acest prilej și să stabilească, la rândul ei, relații diplomatice și economice cu vecinul său de la răsărit.

În plină desfășurare a celui de-al Doilea Război Mondial, SUA, M. Britanie și China stabilesc prin Declarația de la Cairo, din noiembrie 1943, că Japonia va fi deposedată de toate teritoriile luate prin ”*violență și lăcomie*”. Totodată, prin Acordul de la Yalta, din februarie 1945, președintele SUA, F. Roosevelt și premierul M. Britanii, W. Churchill îi promit liderului U. Sovietice, I.V. Stalin că țara sa va primi, între alte teritorii, Kurilele, în schimbul atacării Japoniei, după frângerea Germaniei. De asemenea, prin Declarația de la Potsdam, din iulie 1945, Marile Puteri mai decid că suveranitatea Japoniei va fi limitată la insulele ”*Honshu, Hokkaido, Kyushu Shikoku și asemenea insule minore după cum le vom stabili noi*”,lăsând loc, în ultima partea a acestei hotărâri, pentru interpretări ulterioare.

Pe baza înțelegerilor internaționale de mai sus, status quo-ul teritorial al zonei de frontieră dintre Japonia și U. Sovietică se schimbă în urma declarației de război a U. Sovietice adresată vecinului său, la 8 august 1945-încălcând Pactul de neagresiune bilateral, în vigoare până anul următor- și respectiv a ocupării de către trupele sovietice a Kurilelor, inclusiv a celor 4 insule.

Ultimul document care a stabilit statutul juridic, actual, al acestor insule a fost Tratatul de Pace de la San Francisco, semnat la 8 septembrie 1951, de către Puterile învingătoare și Japonia.

Potrivit acestui document ”*Japonia renunță la toate drepturile, titlurile și pretențiile sale asupra insulelor Kurile... a căror suveranitate a fost dobândită de Japonia ca o consecință a Tratatului de la Portmouth din 5 septembrie 1905*”. Tratatul nu precizează, însă, prin această formulare evazivă limitele geografice ale lanțului Kurilelor și nici în favoarea cărui stat va renunța Japonia la ele.

Deși U. Sovietică a luat parte la Conferința de la San Francisco, aceasta a fost nemulțumită că nu s-a ținut seama de o serie de amendamente ale sale la Tratat și, în special, că nu s-a specificat, expres, suveranitatea sa asupra Kurilelor. În consecință, n-a semnat acest document și, astfel, nu a putut încheia pacea cu Japonia, stare de fapt prelungită până în zilele noastre. Impreciziile din documentul sus-amintit au permis ca Teritoriile de Nord/Kurilele de Sud să rămână, în continuare, sub ocupația U. Sovietice. Ele sunt încorporate, oficial, în componența sa la 25 februarie 1947.

În același timp, formularea respectivă din Tratatul de la San Francisco inclusiv declarația Secretarului de Stat american, J. F. Dulles făcută în cadrul negocierilor pentru încheierea acestui document, respectiv că insulele Etorofu, Kunashiri, Shikotan și Habomai nu fac parte din lanțul Kurilelor, au încurajat Japonia să ceară U. Sovietice, la scurtă vreme, returnarea celor 4 insule.

2. Istoricul negocierilor dintre Japonia și U. Sovietică/Federația Rusă în vederea încheierii unui Tratat de Pace bilateral

Discuțiile în vederea reglementării relațiilor bilaterale prin semnarea Tratatului de Pace au început în iunie 1955. Din cauza pozițiilor diferite ale celor două părți în chestiunea suveranității asupra Kurilelor de Sud, pe care japonezii încep să le numească Teritoriile de Nord, nu a fost posibilă încheierea documentului respectiv. În schimb, părțile au căzut de acord să încheie o Declarație Comună, care a fost semnată la 19 octombrie 1956, la Moscova. Documentul confirmă încetarea stării de război dintre Japonia și U. Sovietică precum și restabilirea relațiilor bilaterale de prietenie și bunăvecinătate, inclusiv a celor diplomatice.

Insulele Kurile Sursa foto: zastavki.com

În articolul 9 al documentului se menționează că părțile au convenit să continue negocierile pentru încheierea unui Tratat de Pace. De asemenea, se spune:"...URSS, dorind să vină în întâmpinarea dorinței Japoniei și luând în considerare interesele statului japonez, este de acord să transfere Japoniei insula Habomai și insula Shikotan, ca transferul efectiv al acestor insule să aibă loc în urma încheierii unui Tratat de Pace între URSS și Japonia".

Referitor la poziția părților, trebuie precizat că Japonia consideră că suveranitatea sa asupra Teritoriilor de Nord constituie un drept istoric inerent al său, că acestea continuă să fie ocupate ilegal de către Rusia. Insulele au fost descoperite și explorate de către japonezi înaintea sosirii rușilor în această zonă. Totodată, subliniază că ele n-au aparținut, înainte de 1945, niciunui alt stat. Deși cu unele inconsecvențe, atât autoritățile cât și specialiștii din Japonia susțin, în baza realităților istorice, că cele 4 insule nu fac parte din lanțul Kurilelor.

Ele, deci, nu pot face obiectul prevederilor Declarației de la Cairo, Teritoriile de Nord neaparținând celor ocupate de Japonia prin "*forță și lăcomie*". Referitor la Acordul de la Yalta, autoritățile japoneze declară că acesta nu a stabilit modul de rezolvare finală a problemei teritoriale, el reprezentând numai o declarație a liderilor Puterilor Aliate privind principiile pentru o reglementare postbelică. Mai mult, Japonia nu se simte legată de acest document cu care nu a fost de acord.

Autoritățile japoneze susțin, totodată, că din moment ce U. Sovietică n-a semnat Tratatul de Pace de la San Francisco, Rusia nu se poate prevala de prevederile acestui document.

Japonia declară, de asemenea, că poziția sa

privind dreptul ei istoric asupra Teritoriilor de Nord este sprijinită și de guvernul SUA, fără să menționeze în ce mod anume.

În ceea ce privește poziția Rusiei, aceasta susține că baza juridică a suveranității sale asupra Insulelor Kurile, inclusiv asupra Kurilelor de Sud este asigurată de Acordul de la Yalta precum și de Tratatul de la San Francisco. Totodată, declară că statutul actual al acestor insule este asigurat de rezultatele celui de-al Doilea Război Mondial. În consecință, aceste insule fac parte integrantă din teritoriul Federației Ruse. De aceea, pentru soluționarea problemei, mai întâi, trebuie semnat Tratatul de Pace prin care Japonia trebuie să recunoască rezultatele ultimei conflagrații mondiale, respectiv suveranitatea Rusiei asupra Kurilelor de Sud. După aceea, conform promisiunii făcute în Declarația Comună din 1956, va avea loc transferul către Japonia a insulelor Shikotan și Habomai. În concepția părții ruse, partea japoneză trebuie să accepte că, din momentul respectiv, diferendul teritorial bilateral este încheiat, fără a mai avea dreptul să solicite, ulterior, transferul celorlalte insule Etorofu și Kunashiri.

Procesul negocierilor în chestiunea menționată, început în anul 1955, continuă până în zilele noastre, acesta cunoscând momente de progres sau de regres în funcție de evoluția relațiilor internaționale, de situația internă din Rusia precum și de voința liderilor celor două țări.

Astfel, în urma reînnoirii Tratatului de securitate dintre Japonia și SUA din 1961, liderul U. Sovietice, N. S. Hrusciov a anunțat că țara sa nu va mai transfera Japoniei cele două insule promise. Timp de mulți ani, reprezentantii U. Sovietice n-au mai recunoscut că între cele două țări ar exista vreun diferend teritorial.

Primul lider sovietic care recunoaște existența acestei probleme în relațiile japono-ruse este M. Gorbaciov, cu prilejul vizitei sale la Tokyo din 1991. Partea japoneză este, acum, mai optimistă și speră să

consolideze noua evoluție a raporturilor bilaterale prin acordarea unei asistențe economice și financiare masive, foarte necesară U. Sovietice și apoi Rusiei, în perioada respectivă.

După venirea la putere a președintelui B. Elțân, cele două țări au semnat în cursul vizitei acestuia la Tokyo, din 1993, o Declarație Comună în care se stipulează că negocierile pentru încheierea Tratatului de Pace și soluționarea disputei teritoriale urmează să fie bazate pe fapte istorice și legale precum și pe documente convenite cu acordul celor două state, pe principiile dreptului și justiției. În acest spirit, în cursul întâlnirii liderului sovietic cu premierul R. Hashimoto, din noiembrie 1997, de la Krasnoyarsk se convine să fie făcute toate eforturile pentru semnarea Tratatului de Pace bilateral până în anul 2000.

De asemenea, la următoarea întâlnire din Japonia a celor doi lideri, din 1998, partea rusă a propus ca în locul Tratatului de Pace să fie încheiat un Tratat de pace, prietenie și colaborare pentru a consolida inclusiv cooperarea pe plan economic și al securității între cele două țări. transferul lor putând avea loc ulterior semnării Tratatului de Pace. Partea rusă a refuzat, însă, oferta.

Ca în locul Tratatului de Pace să fie încheiat un Tratat de pace, prietenie și colaborare pentru a consolida inclusiv cooperarea pe plan economic și al securității între cele două țări. transferul lor putând avea loc ulterior semnării Tratatului de Pace. Partea rusă a refuzat, însă, oferta.

De asemenea, hotărârea luată la Krasnoyarsk n -a putut fi respectată de cele două părți, negocierile fiind continuate.

Cea mai mare atenție pentru încheierea Tratatului de Pace bilateral este acordată, apoi, de către pre-

Intâlnirea premierilor Vladimir Putin si Abe Shinzo
Sursa foto: foreignbrief.com

ședintele V. Putin. In cursul convorbirilor de la Irkutsk, din martie 2001, acesta împreună cu premierul japonez, Y. Mori au reconfirmat că Declarația Comună din 1956 reprezintă un document legal, de bază, care fixează punctul de începere al procesului de negocieri. În plus, au convenit, pe baza Declarației Comune din 1993, că părțile trebuie să încheie un Tratat de Pace, rezolvând problema atribuirii celor 4 insule. Ei n-au precizat, însă, către care dintre cele două țări să fie făcută această atribuire. S-a convenit, de asemenea, lărgirea cadrului de discuții și negocieri bilaterale în format ”2+2”, incluzând miniștrii de Externe și ai Apărării.

Discuțiile pe această temă au cunoscut și momente de stagnare în perioada 2010-2012, în perioada mandatului președintelui D. Medvedev, care a întreprins două vizite în insula Kunashiri, în dispută. În protestul adresat Ambasadei Rusiei la Tokyo, după prima vizită, Ministerul de Externe japonez a subliniat că această insulă este teritoriul Japoniei, că gestul respectiv este extrem de regretabil și va duce la răcirea relațiilor bilaterale.

La rîndul său, ambasadorul Rusiei a declarat că vizita reprezintă o acțiune pur internă a Rusiei.

Perioada de după realegerea lui V. Putin ca președinte al Rusiei și respectiv a lui Shinzo Abe, ca premier al Japoniei marchează etapa cea mai bogată în întâlniri și discuții dintre cele două țări pe tema menționată, în legătură cu extinderea cooperării economice și dezvoltarea zonei Extremului Orient al Rusiei precum și viitorul celor 4 insule.

Inafara discuțiilor între cei doi lideri, au început negocieri, inclusiv între miniștrii de Externe și ai Apărării în format ”2+2”, decise anterior. De asemenea, negocierile bilaterale, de ordin tehnic, în chestiunea statutului Teritoriilor de Nord au fost încredințate adjuncților miniștrilor de Externe.

Premierul S. Abe a creat, la rândul său, un post de ministru în Cabinetul Japoniei, acesta urmând să se ocupe, special, de cooperarea economică cu Rusia.
Întâlnirile bilaterale continuă să aibă loc, inclusiv, cu prilejul participării celor doi lideri sau a miniștrilor de Externe la reuniunile internaționale.

Astfel, în cursul întâlnirii ASEAN de la Singapore din 2018, sub presiunea timpului trecut de la data când au început să discute această chestiune, S. Abe și V. Putin au hotărât ca ritmul negocierilor bilaterale pentru încheierea Tratatului de Pace să fie accelerat reconfirmând, totodată, faptul că acestea trebuie să aibă ca bază, în continuare, Declarația Comună din 1956. Totuși, în concepția părții ruse, ceea ce este necesar, astăzi, nu este numai un Tratat de Pace care se semnează la terminarea războiului, ci mai degrabă un instrument care reflectă stadiul actual al relațiilor dintre cele două țări și chiar mai important, care să evidențieze domeniile prioritare ale cooperării viitoare. Acesta ar pune relațiile bilaterale pe o nouă bază și ar facilita efortul general de perspectivă pentru promovarea cooperării interfrontaliere.
În cursul anului 2019, negocierile japono-ruse au continuat, într-adevăr, în ritm susținut la toate nivelurile stabilite, însă, până în prezent, Tratatul de Pace nu a fost, încă, semnat iar statutul juridic al teritoriilor în dispută rămâne nereglementat.

3. Perspective pentru reglementarea diferendului teritorial dintre Japonia și Federația Rusă

Eforturile susținute, sus-menționate, făcute atât de S. Abe, care consideră soluționarea problemei Teritoriilor de Nord drept principala sa misiune de politician și premier cât și de V. Putin, care și-a propus să rezolve toate problemele Rusiei cu vecinii ei, sunt lăudabile.

Fiecare, însă, urmărește să rezolve această chestiune în suspensie, în viziunea și interesul propriei țări.

Totodată, deși se bucură de mare popularitate, cei doi lideri sunt nevoiți să țină seama și de opinia publică din țările lor. Astfel, japonezii doresc și susțin returnarea în întregime a Teritoriilor de Nord, răpite ilegal prin încălcarea Tratatului de Neagresiune din 1941 iar populația rusă, inclusiv din aceste insule, respinge solicitarea respectivă, considerând că ele se cuvin Rusiei pentru sacrificiile materiale și umane ale soldaților săi, făcute pentru obținerea victoriei în ultimul Război Mondial.

De aceea, așa cum reiese și din declarațiile publice, din cursul anului 2019 ale reprezentanților Rusiei, pozițiile părților sunt încă. foarte depărtate, între ele existând divergențe semnificative. La rândul lor, negociatorii japonezi recunosc că, din acest motiv, discuțiile bilaterale traversează numeroase momente de mare tensiune.

Din comunicatele date publicității, se poate deduce că partea japoneză insistă, cu hotărâre în continuare, pentru acceptarea de către Rusia a retrocedării tuturor insulelor, solicitate de-a lungul timpului, însă

Presedintele Franței, Emmanuel Macron, Presedintele Donald Trump și Primul Ministru al Japoniei Shinzo Abe la lucrarile Grupului G-20 de la Osaka, Japonia, 2019
(Associated Press Photo/Susan Walsh)

este pregătită să răspundă într-o manieră flexibilă în ceea ce privește data și modalitatea în care va avea loc acest demers.

Legat de cele de mai sus, mulți specialiști în problemele relațiilor japono-ruse relevă că, în ciuda optimismului și a eforturilor făcute de japonezi în soluționarea disputei teritoriale, chiar, în cursul actualului mandat al președintelui V. Putin, niciunul dintre liderii ruși, de până acum, n-a mers dincolo de promisiunea- considerată de unii dintre ei drept nefericită- făcută de Rusia părții japoneze în Declarația Comună din 1956, nici măcar în momentele dificile pe care le-a traversat Rusia după dezintegrarea U. Sovietice. De asemenea, nici actualul lider nu va accepta să returneze celelalte două insule mai mari, Etorofu și Kunashiri, atât din principiu-ca lider și cetățean rus- cât și pentru valoarea lor strategică deosebită pe care o ocupă la ieșirea din Marea Ohotsk către Oceanul Pacific precum și a celei economice a acestora.

Totodată, ei consideră că Rusia urmărește să creeze impresia că progresul discuțiilor este posibil pentru a induce părții japoneze optimism precum și ideea de a adopta o atitudine generală mai favorabilă dezvoltării și extinderii, într-o măsură cât mai mare posibilă, a relațiilor bilaterale pe plan economic și politic.

Pornind de la poziția celor două părți precum și de la stadiul actual al negocierilor, se poate estima că acestea vor continua, indiferent de personalitățile care vor conduce destinele Japoniei și Rusiei, pentru o perioadă greu de anticipat. Însă, orice înrăutățire a situației actuale din Extremul Orient sau din altă zonă a lumii în care una sau ambele țări pot fi implicate, va îndepărta și mai mult momentul soluționării diferendului teritorial japono-rus.

În același timp, se constată că Japonia este pusă, în continuare, în fața unei alegeri cruciale, dezavantajoase, respectiv de a primi înapoi din partea Rusiei doar o parte dintre insule și a semna Tratatul de Pace bilateral sau de a refuza această ofertă și a nu obține niciuna dintre ele, situația din 1945 perpetuându-se sine die.

Concluziile de mai sus și perspectivele de reglementare a chestiunii teritoriale dintre cele două țări sunt sprijinite și de politica promovată de Rusia de-a lungul istoriei, respectiv de a nu returna niciun teritoriu ocupat de către aceasta de la alte state, decât silită de schimbări excepționale interne sau externe.

În acest sens, experiența din ultimele secole a relațiilor Rusiei cu vecinii săi din vest, respectiv statele din Europa Centrală și de Est, inclusiv România, poate să reprezinte, la rândul ei, încă un exemplu de referință pentru Japonia în soluționarea problemei Teritoriilor de Nord.

ION SCUMPIERU
10 decembrie 2019

1)Site-ul Ministerului Afacerilor Externe-MOFA al Japoniei

Intâlnirea premierilor Vladimir Putin și Shinzo Abe, Mai, 2019 Sursa foto Getty Image

In memoriam...

În amintirea domnului C.

- Cine este domnul C.?

- Ce vă pot spune despre el este că a fost o persoană extrem de importantă pentru mine, pentru formarea mea, și care a reuşit să mă îndrume prin experiențele sale de viață.

Încă de la vârsta fragedă de 13 ani, acesta și-a descoperit harul în arta sculpturii. Născut pe Valea Bistriței, în comuna Hangu, în apropierea Lacului Bicaz, a fost strămutat împreună cu familia, la vârsta de 5 ani într-un sat micuț, Leghin, lângă Târgu Neamț, aproape de Ozana lui Creangă, acesta s-a dedicat trup și suflet artei bisericești.

Având o copilărie încercată, cu ierni grele în care, era nevoit să ajungă la scoală în remorcile cu butuci scoși din pădure, el a continuat să lupte pentru a-și urma visul.

Undeva, cândva, în tinerețea

sa, a întâlnit un om, un preot, care în perioada comunistă a cunoscut penitenciarele de la Suceava, Jilava, Aiud, Vacărești dar și colonia de muncă de la Valea Neagră, condamnat "pentru uneltirea contra securității R.P.R.". Acesta, Ioasaf Marcoci, preot în parohia Bistra, județul Mureș, "l-a adoptat" pe tânărul domn C. sedimentându-i dragostea față de sculptură și biserică. Sub aripa sa protectoare, a reuşit să se desăvârșească și să se afirme, devenind unul dintre cei mai cunoscuți sculptori bisericești din România.

Talentul, dăruirea și implicarea, au făcut ca mâna sa dibace și unică să fie prezentă peste tot, în țară sau în afara ei, "de la Dunăre la Sena, din Carpați la Pirinei", lăsând în urmă un adevărat tezaur al sculpturii bizantine.

Prin talentul și opera sa, Domnul C. a reuşit să facă cunoscută frumoasa zonă a Neamțului, ținut promovat prin simpla vizitare de către toți cei interesați de a lucra cu Meșterul C..

De fiecare dată când mă întorc în părțile acelea, mă cuprinde un fior ancestral ... un sentiment puternic de apartenență, ceva ce mă face să mă simt acasă.

Pot spune că, dincolo de harul său artistic, adevăratul său talent îl regăseam în modul în care "atingea" sufletele celor din jur, prin zicerile lui, prin

zicerile lui, prin vocea lui, prin ospitalitatea lui, prin ***Iubite-v-oi Doamne!,*** prin romanţe şi sensibilitatea interpretărilor cântarilor, fie ele laice sau bisericeşti.

Domnul C. reușea să captiveze și să fascineze prin felul său de a fi, reprezentând chintesența omului simplu, ce onorează cu sârguință legile strămoșești.

În aceşti 18 ani de viaţă, am fost binecuvântat să petrec timp împreună cu el, deşi nu ne-am înţeles întotdeauna, și nu am fost capabil să internalizez la timpul potrivit adevărata sa valoare, mă bucur, că într-un final, am reușit să înțeleg ceea ce reprezenta el cu adevărat. Pentru mine va rămâne mereu.... un nume sonor, cu aroma de crin, din noianul de flori ce de cald îi tot țin, și-i vor ține mereu cu mirosul lor fin.

"Mai trebuie să ai un suflet, măreţ şi blând, şi iubitor
De vrei să fii iubit de oameni, şi de podoaba codrilor"

Vers din Balada Cerbului

Călin Piteş, clasa a XII-a B

Porti de biserica sculptate de Domnul.C. in stil traditional

Fotografiile apartin autorului

Despre oamenii CU CAre te înconjori

Da… trăim într-o lume crudă, lipsită de onoare, scrupule, valori și perspective asupra viitorului, (am exagerat? nu cred. puțin? poate).

Și când spun „*lipsită de […] perspective asupra viitorului*" mă refer la **colectivismul** de care, încă, **nu** reușim să dăm dovadă (*colectivism = atitudine morală care pune accent pe grup și pe interesele sale*), **individualismul** (mânca-l-ar mama!) reprezentând pentru noi, aș zice cel mai de preț lucru.

„*Individualismul […] promovează urmărirea obiectivelor și dorințelor individuale, […] susține că interesele individuale ar trebui să primeze în fața intereselor unui grup social, […] se concentrează pe individ și pleacă de la premisa fundamentală că acesta este de o importanță primordială în lupta pentru eliberare*" -chestia asta nu vi-o spun eu, ci vi-o spune draga de wiki.

De fapt vedem lucrul **ăsta** (foarte probabil că „*ăsta*" va fi înlocuit cu „*acesta*" pentru că „*acesta*"- dă mai bine - **dăcât** - da, așa am vrut să spun, se numește licență poetică - „*ăsta*", iar noi suntem super **friendly** cu toți oamenii din jurul nostru, nu vorbim urât, folosim **limba literară** mai tot timpul când ne adresăm - cu toate că chestia asta nu se poate - - ia zi, cultule, te-am făcut curios? - - aaa, nu știi ce-i aia limbă literară? - - limba literară este cea a culturii, folosită în învățământ, instituțiile statului, mass-media… în situații oficiale: corectă, elaborată și politicoasă politicoasă - nu știai, ah? Dar ne place să credem că suntem niște culți, nu-i așa!?

Știți ceva, nu o să închid paranteza pentru că nu vreau… revenind, spuneam că vedem treaba asta cu individualismul în fiecare zi, în jurul nostru și degeaba încercăm noi să ne mințim că suntem solidari unii față de alții, că gândim și răspândim numa' energie pozitivă, că ne ajutăm aproapele, că suntem niște **preteni** adevărați, că ne hidratăm și ducem un stil de **veatză** sănătos… nu.

Nu facem asta. Cică toată treaba asta CU COlectivismul nu e bună.

Că o ducem spre totalitarism și abuz de putere si alte d-astea. Cum?! Citiși, mă? Citii, bă! - „*importanță primordială în lupta pentru eliberare*". Și până la urmă care-i treaba cu eliberarea asta, „că eu nu înțelesei" - ziseși tu la tine în gând. Păi stai așa că-ți explic eu. (ai crezut că am terminat? asta-i doar introducerea).

Așadar și prin urmare, am făcut o scurtă-LUNGĂ introducere la acest articolaș care după cum vedeți este destul de atipic și se vrea a fi despre oamenii din jurul nostru, așa cum reiese și din titlu. M-am legat de colectivism și individualism pentru a avea un punct de plecare, o idee generală în **căpoc**, pentru a putea merge mai departe și a particulariza povestea, astfel, dorind să subliniez că ce se întâmplă la momentul actual în jurul nostru nu-i tocmai okey.

„*Păi, ce nu-i tocmai okey la momentul actual?*" o să mă întrebați.

Păi - sau mai bine zis **well**, nu de alta da mă repet și nu dă bine … și da, știu că mi-a rămas puțină engleză pe la colțul gurii, da nu e **măh** bine să fim în rând cu turma? - …reformulez: Well, atitudinea oamenilor din jurul nostru nu e chiar **okey, you know**?

Adică, hai să fim serioși și să-ncercăm să facem un exercițiu de imaginație, să vedem dacă vă regăsiți în situațiile pe care le voi enumera **acușica**.

Ți s-a întâmplat vreodată să ai un **preten**, un **preten** adevărat (așa îl considerai tu, căci el nu prea era de aceeași părere cu tine) care să te lase „cu ochii-n soare" fix atunci când îți era lumea mai dragă?

Ți s-a întâmplat vreodată să fii judecat sau dat la o parte fiindcă nu erai ca ei? Ți s-a întâmplat vreodată să ajungi să fii dezamăgit de propriile tale fapte? Dacă măcar la o întrebare răspunsul tău este da, atunci felicitări!

Ești și tu om la fel ca noi… dacă răspunsul este „nu", asta înseamnă că ești cel mai probabil extraterestru sau pur și simplu ai știut foarte bine cum să-ți alegi oamenii de care te înconjori :) (sau **veatza** n-a vrut să-ți ofere până acum o lecție, dar stai liniștit nu-i timpul pierdut!)

Se spune că oamenii aleg să-și facă prieteni pentru a socializa, pentru a împărtăși experiențe, pentru a încerca lucruri noi, pentru a găsi un sprijin atât la bine, cât și la rău. Mulți spun că prietenul adevărat la nevoie se cunoaște și consider că e important să acționăm fără să așteptăm recunoștință înapoi. Cred că așa ar trebui să funcționeze o prietenie în adevăratul sens al cuvântului pentru că mulți dintre noi suntem de părere că relațiile se bazează de fapt pe favoruri, lucru total greșit. Am spus că un prieten trebuie să-ți fie alături atât la bine, cât și la rău. Există situații în care oamenii dragi nouă ne sunt alături la rău, primind atât sprijin, cât și suport emoțional din partea lor, dar ce ne facem când acești oameni nu ne sunt alături la bine?

De ce există situații în care prietenii noștri nu ne sunt alături la bine?

Oare ei aleg să devină niște simpli observatori ai fericirii tale, când tu de fapt voiai să împărtășești cu ei bucuria pe care o trăiai?

De ce brusc au devenit niște actori grăbiți care vor rămâne numa' niște trecători în viața ta?

Posibil ca acest lucru să se întâmple când oamenii de lângă tine au interese ascunse, iar acum văzând că tu ești bine și că nu se mai pot simți superiori în fața ta, interesele personale trec pe primul plan.

Dorința de a ieși în față, orgoliul care trebuie întotdeauna hrănit primează în fața prieteniei voastre care de acum se află sub semnul întrebării, devenind un paradox. Faci tot ce te duce pe tine mai bine **căpocul**, îi înveți, îi sprijini pe oamenii pe care îi iubești și împreună construiți amintiri frumoase.

Dar când te lovești de astfel de situații, întrebarea e „a fost oare totul adevărat?" Fiți observatori, vedeți cum reacționează oamenii dragi vouă atunci când vă este bine. Se vor bucura împreună cu voi sau vor alege următorul anturaj de care se vor lovi?

Există situații în care ești judecat pentru valorile și principiile pe care le urmezi și le promovezi și bineînțeles că există oameni care aleg să nu-ți vadă adevăratul potențial și în final, te dau la o parte fiindcă nu ești ca ei.

Da, cine se aseamănă se adună, dar este important să știm să ascultăm atunci când este cazul. Să încercăm să fim obiectivi și să nu judecăm cartea dupa copertă. Tuturor ne place să fim ascultați, dar oare noi știm să ascultăm la rândul nostru?

Este în regulă să fii un om direct, să spui lucrurile cu voce tare, să ai curajul să judeci cu voce tare, nu numa' în gând pentru că să fim serioși, toți ne judecăm unii pe alții.

Diferența e că unii acționează și după ce aleg să judece cu voce tare (te las pe tine să interpretezi aici).

Problema este că noi, oamenii, nu avem o inteligență emoțională foarte dezvoltată (în cele mai bune cazuri). Nu știm cum și uneori nu vrem să ne exprimăm sentimentele de teamă că o să-i rănim pe ceilalți.

Dar acționând astfel, ne rănim de fapt pe noi înșine.

Hai să încercăm să fim mai deschiși, în primul rând cu noi (să știi că ești mai puternic atunci când poți renunța la ceva ce îți face rău, chiar dacă acel ceva e tot ceea ce îți dorești) și apoi cu ceilalți.

Să știm cum să ne exprimăm atât nemulțumirile (pe cale pașnică **ofc**) cât și mulțumirile, fericirea. Să știm cum să dăruim și să primim cadouri. Să ne distrăm și să ne hrănim atât cu amintirile plăcute, cât și cu cele neplăcute pentru că toată viața omul din greșeli învață!

Și nu regreta niciodată deciziile pe care le-ai luat sau ce ai trăit până acum, pentru că fără aceste experiențe nu ai mai fi fost acest „tu", cel de astăzi…

Sigur că societatea din ziua de astăzi și-a creat unele principii după care funcționează. Nu de multe ori am auzit acest lucru folosit drept scuză - *„societatea, oamenii din zilele noastre ne determină să ne purtăm așa"*.

Așa cum? Lipsit de onoare, valori și principii? Ca într-o turmă?

Dacă vouă chiar vă face plăcere să trăiți într-un astfel de mediu, invocând drept scuză sintagma de mai sus, nu sunteți deloc diferiți de cei pe care îi acuzați.

Nu uitați că nu ne costă nimic să fim buni, să-i punem și pe alții pe primul loc, să împărțim lumină și să le arătăm celorlalți că se poate trăi și altfel: bun, liniștit și frumos.

Schimbarea începe cu tine!

*„Nici prieteni nu am, mă simt **sengur**, **sengur** de tot […] plec departe, plec pe Marte*" zicea **pretenu**' Smiley prin 2010 din cauza că n-avea serviciu, bani, prieteni sau noroc.

Zici că ai obosit să cauți oameni adevărați în jurul tău?

Parcă te și văd cu lanterna în întuneric…

Zicea o minunată că atunci când nu mai cauți, când nu mai aștepți, când accepți și imperfecțiunea celuilalt, atunci când nu vei mai avea așteptări de la ei, vei primi și te vei bucura de puținul oferit, tocmai pentru că nu mai aștepți.

Ia zi… ești cunva pix, că ți-am pus capac cu asta, nu-i așa?

Grațiela Ion - cls a XII-a G

„Sa fii liber inseamna sa fii tu insuti"

Osho

AMINTIRI DESPRE CARAGIALE

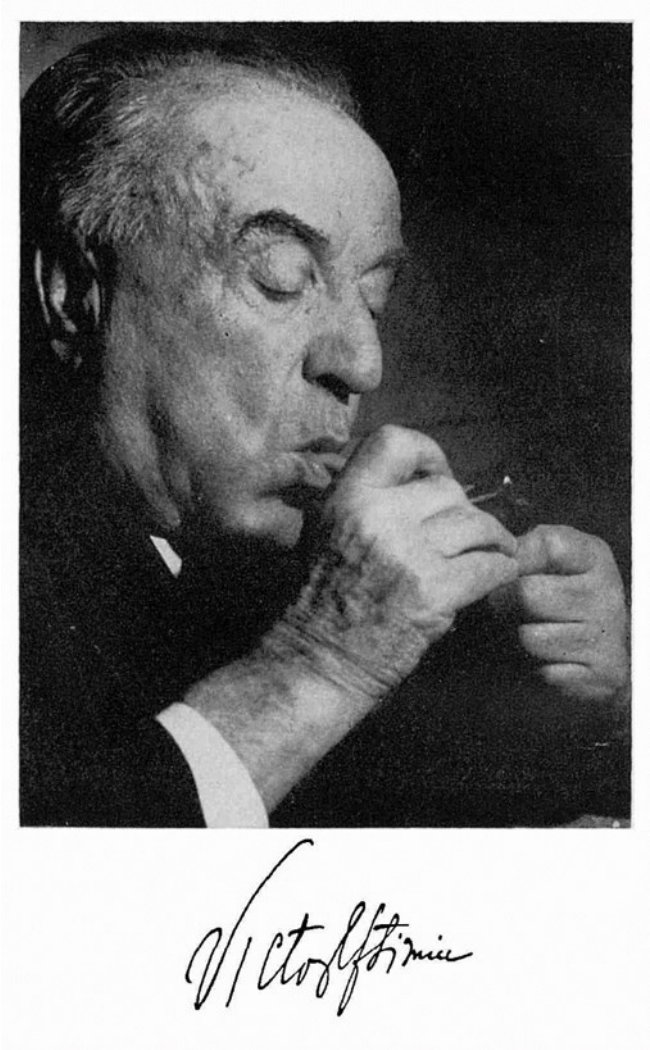

Cînd l-am cunoscut pe Caragiale, mi-a spus *:"- Ţara Românească are doi scriitori mari : pe mine şi pe tine!"*

M-am uitat la spate să văd de cine era vorba şi fiindcă n-am văzut pe nimeni, am luat asupra mea măgulitoarea apreciere.

Mai tîrziu am aflat că maestrul se adresa aşa mai tuturor confraţilor. Lui Radu D. Rosetti i-a spus : *"- Il n'y a que moi et toi, et surtout moi !"*.

S-au împlinit douăzeci şi cinci de ani de la moartea lui Caragiale. De obicei se spune *:"- parc-a fost ieri!"*.

De rîndul acesta am impresia că această trecere în vecie e mult mai departe, atît s-a identificat eroul cu eternitatea.

El nu mai era de mult printre noi, atît de sus îl urcase gloria, din viaţă chiar. Amintirile mele sînt mult mai adînci şi mai depărtate, cînd e vorba de Caragiale, decît atunci cînd încerc să evoc lucruri contemporane lui. Sînt două planuri cu totul înstrăinate, deşi ar trebui să fie gemene.

Alexandru Vlahuţă locuia în etajul de sus al Palatului funcţionarilor publici de la şosea se vedea de acolo cîmpia şi dealurile Ploieştilor, iar în dimineţile senine dunga munţilor, în zare. Veneau în casa împodobită cu tablouri de Grigorescu, I. L. Caragiale, Dobrogeanu-Gherea, G. Cosbuc, St. 0. Iosif, iar dintre cei ce mai trăim, Octavian Goga şi cu povestitorul.

Caragiale avea oroarea hîrtiei albe şi a tocului, care trebuia neapărat să înnegrească hîrtia : căuta felurite pretexte, amîna mereu, se agăţa de cel mai neînsemnat lucru ca să nu se aşeze la lucru. Tertipul cu masa de brad, la care urma *"să stea pe gînduri cu perdele lăsate*", îl scornise ca să mai facă. greutăţi celor ce-l îndemnau să lucreze…

"- Unde s-o fi găsind acum masa lui Caragiale ?"

*

Impetuos, nelăsînd pe alţii să plaseze un cuvînt, cu mimica bogată şi invenţie abundentă, acest perfect om de teatru era, ca şi contemporanul său Victorien Sardou, un mare vorbitor, un centru. Unde se afla Caragiale, nu mai deschidea gura nimeni. Şi nici nu era nevoie. N-avea nimeni verva lui tumultuoasă, inteligenţa lui adînc pătrunzătoare şi scăpărătoare, hrănită cu lecturi bogate, şi marea lui experienţă a vieţii.

Vlahuţă era o inteligenţă catifelată, onctuoasă. Calm, politicos, îngăduitor, el rămînea totdeauna în umbră ; cu discreţia perfectului amfitrion, lăsa pe ceilalţi să vorbească, le crea un auditoriu favorabil şi privea cu un zîmbet amabil neînţelegerile dintre ei.

Iată ce ne povesti Vlahuţă, într-o zi, cu vocea lui baritonală, de care mi-a adus de atîtea ori aminte, mai tîrziu, vocea lui Aristide Briand.

"- Ne citise Delavrancea, lui Iancu şi mie, nuvela lui Paraziţii. Ne-am despărţit trecut de miezul nopţii. Pe la ceasurile două mă pomenesc că mă scoală din somn servitoarea, speriată *:"- Conaşule, a venit domnu' Caragiale !"*.

Am sărit şi eu din pat şi m-am dus să-i deschid. Iancu era trist, cu ochii în pămînt, doborît de o mare durere.

- Ce e, Iancule ? L-am întrebat îngrijorat.
- Rău, mă, rău !
- Ţi-e nevasta bolnavă ?
- Mai rău !
- Ţi-o fi murit vreun copil ?
- Mai rău !
- Atunci ce ?
- Ce-a fost asta, mă ? Literatură e asta ? Să ne facă nouă una ca asta ?!

Caragiale începu să repete, indignat, replici din Paraziţii.

Apoi în concluzie :

- Literatură e asta, mă, literatură ?

Şi pleacă aşa cum venise, cu ochii în pămînt, copleşit de o mare durere...

Îmi aduc aminte de această poveste a lui Vlahuţă şi mă gîndesc cu duioşie că tinerii pamfletari, temuţii polemişti de azi, sunt nişte serafimi pe lîngă maeştrii de odinioară.

Victor Eftimiu, 1937

Al matale, Caragiale

Amintiri cu blazon
Cum l-a avansat Caragiale colonel pe soțul castelanei din Parepa

„*Vă cer voie să povestesc o întâmplare intimă din viața și familia marelui Caragiale, care aruncă o lumină pitorească asupra acestui om atât de capricios și genial*". Introducerea îi aparține avocatului și poetului Cincinat Pavelescu, iar istorioara care urmează, savuroasă, a fost strânsă, alături de multe altele, în volumul „Amintiri despre Caragiale", coordonat de Ștefan Cazimir (Humanitas, 2013).

Dar să facem loc spectacolului! „*O vară bună a mamei mele* – își începe Pavelescu rememorarea -, *născută Bucșan, coborâtoare din spătarul Bucșan, decapitat de turci în secolul al XVI-lea, avea o culă la moșia sa Parepa, apropiată de gara Albești. Soția lui Caragiale, femeie de o bunătate și de o supremă distincție, era nepoata castelanei. Ea auzise că nepoata ei, născută Burelly, luase în căsătorie pe un scriitor care avea reputația că întârzie prin berării și face piese de teatru pe care le și joacă.* (Îl confunda desigur cu artistul Caragiale, de fapt Iorgu Caragiali, unchi al lui I. L. Caragiale). *Bătrâna aristocrată, care venea rareori la București, își închipuia că acest Caragiale trebuie să fie un om imposibil și fără nici o manieră, un om care trăiește prin culise și prin berării!"*

O mămăligă, două cepe și-un clondir cu vin

Promițător început, nu? Să citiți continuarea! Îi dăm din nou cuvântul lui Cincinat Pavelescu: „*Caragiale auzise că moșia Parepa și castelul nu sunt departe de gară. Totuși erau câțiva kilometri buni de la gară până-n sat. Caragiale, vorbind franțuzește cu soția sa, îi spune: «Parepa? Oui, mais cela ne paraît pas!» S-ar putea traduce așa: «Da, Parepa pare, dar nu mai apare!»* Era dimineață, căldură de iunie și praf ca pe șosele naționale neasfaltate încă de suedezi. Pe la nouă și jumătate ajung. Caragiale cum sosește, văzând că nobila lui mătușă doarme încă, se urcă pe o scară de lemn și nemerește în podul plin cu mobile vechi, portrete de familie fără rame și cărți românești imprimate cu litere chirilice și alte cărți grecești și franțuzești din veacul al XVIII-lea. Amator priceput de mobile de stil și de cărți rare, Caragiale uită ora mesei și pe la 12 se apleacă pe gura podului și strigă unui argat: «*Ei, creștine, aduceți-mi mămăligă, brânză, două cepe și-un clondir de vin, că eu nu mă mai cobor la masă. Am treabă aici, în pod. Spuneți cucuoanelor să nu mă aștepte!*»

De aici înainte, povestioara prinde ritm. Jos, în sufragerie, stupoare generală – relatează Pavelescu. Gazda, prevenită de reputația scriitorului, plângea în sufletul ei afectuos pe nepoata sa, c-a putut să se mărite c-un astfel de om necivilizat. Dejunul a fost rece și tăcut. Dar nu s-a rostit nici un cuvânt de dojană – ține să sublinieze amicul lui Caragiale. Noblesse oblige! După masă cucoanele s-au plimbat prin parc și s-au dus să se odihnească. Maestrul, sus, continua investigațiile și golea clondirul în simfonia greierilor și a șoricăriei turburate în patriarhala lor împărăție. Cât a stat Nenea Iancu cocoțat în podul castelanei de Parepa? Avocatul Cincinat Pavelescu e pe fază: „*Pe la 4 însă coboară încărcat de elzeviruri, de ediții princeps cu gravuri, de pergamente înflorite cu pajură domnească și de alte prețioase bibelouri și istorice vechituri. Își dase perfect seama de impresia detestabilă ce pricinuise exilu-i voluntar în arhivele din pod.* Dar pasiunea colecționarului învinge, chiar în omul cel mai cult, exigențele protocolare".

Nenea Iancu o întoarce ca la Ploiești

Caragiale se revanșează însă cu vârf și îndesat la cină. Ce face abilul dramaturg? Seara și-a pus smochingul, ghetele de lac și a trimes înainte de masă o scrisoare în franțuzește castelanei, scrisoare plină de spirit în genul lui Voiture, cerându-și scuze că ținuta în care se găsea după o călătorie așa de obositoare cu trăsura nu i-a îngăduit să se prezinte unei doamne obișnuite cu eleganțele curților domnești – tușează Pavelescu. Apoi, în continuare: „*Scrisoarea, spiritul, florile, galanteria exagerată a stilului, ortografia impecabilă, toate au impresionat atât de mult pe mătușa care-și plânsese dimineața nepoata căzută în gheara unui astfel de monstru, că seara ardea de nerăbdare să-l felicite și să-l admire*".

Când s-a prezentat în salon, Caragiale – ne mai împărtășește Cincinat Pavelescu – și i-a dat brațul bătrânei castelane, ceremonios ca un lord, ca s-o conducă în sufragerie și când i-a făcut o reverență ca la curtea domnească, biata Bucșanca s-a intimidat și se întreba, auzindu-l vorbind cu atâta grație, siguranță, spirit și imensă cultură de autorii ei favoriți, Voltaire, La Fontaine, Voiture, Saint-Simon și Racine, dacă acesta, care strălucește ca un senior de la curtea lui Ludovic al XIV-lea, e tot omul care cerea dimineața pe gura podului clondirul cu vin, ceapa și mămăliga.

Cam încărcată fraza lui Pavelescu – adevărat -, dar urmarea ei merită toată atenția dumneavoastră. Toată seara – mărturisește Pavelescu – maestrul Caragiale a fost numai vervă, politețe, spirit rafinat și elocință corneliană. Mătușii îi creștea inima și săruta pe Tita (Alexandra) Caragiale, certând-o că nu i-a vorbit niciodată de calitățile extraordinare ale soțului ei, om cu educație, cultură și figură aristocratică. La plecare, maestrul a ridicat ce-a vrut din pod și din cămară, unde se mai găseau cărți rare și mobile străvechi. De-atunci Caragiale a rămas favoritul bunei mătuși și nu o dată i-a încercat generozitatea.

Gradul de general, ratat la mustață

Și-acum, cireașa de pe tort: Caragiale îi observase o slăbiciune mătușii – evidențiază autorul acestor amintiri de pus în ramă. Era umilită că soțul ei, frate cu generalul Semeșescu și fost prefect de Prahova sub domnia lui Cuza, murise numai cu gradul de maior. Caragiale se arăta revoltat de fatalitatea acestei diminuări. Mă gândesc, îi spunea el, că prefectul, fiind om de elită, ar fi putut ajunge lesne general. Desigur, răspundea biata castelană, ștergându-și o lacrimă pioasă. „*Eu sunt de părere, tanti, să-l avansăm noi. Gradul postum pe care i-l dăm sunt convins că l-ar ratifica și Domnul Cuza, și stăpânirea actuală*". Și fără alte forme, Caragiale îi trimese de la Mützner, litograful Curții regale, cărți de vizită libelate în felul următor: „Dna Smaranda Colonel M., născută Bucșan". Și a purtat gradul acesta buna castelană vreo 12 ani. Atunci Caragiale se pregătea să-l avanseze pe mort la gradul de general. Din nefericire acest gând delicat nu și l-a putut îndeplini. Între timp castelana, foarte înaintată în vârstă, a închis ochii și s-a dus să-i spuie colonelului să nu mai tragă nădejdi de avansare.

Această povestioară a apărut prima oară în numărul 14 din **Brașovul literar,** în anul 1933.

Florin Saiu

in Bucurestii care au fost ...

Strada Lucaci care începe de lângă biserica Sfintei Vineri cea făcătoare de minuni, şi sfârşeşte astazi în strada Trifoiului, n'a fost totdeauna aşa cum s'arată acum. A fost o vreme, prea fericită, când la răspântia cu strada Mircea Vodă, o tăia tramvaiul albastru, numai cu un cal, al Societăţii belgiene, care mai pe urmă a dat faliment. Ce timpuri! ... Ce iavaş-iavaş urca jucărioara aceea de tramvai panta spre Calea Călăraşilor, şi cotind la dreapta apoi la stânga, rătăcea pe uliţele tăcute din Mântuleasa ...

Abia mai apoi, din lipsă de muşterii, şi-a schimbat tramvaiul albastru drumul, apucând-o pe lângă biserica Sfântul Mina. Dar nici aşa n'a făcut aliş-veriş. Nu se căţăra lumea pe atunci de tramvai ca racii de un hoit căzut în baltă. Numele acestei străzi e vechiu.

Aşa se află şi în istoria lui Ionescu-Gion. Deci uliţa nu şi-a luat numele de la marele luptător ardelean Vasile Lucaci, cum s'ar crede.

Dar cine a fost naşul cel vechiu Lucaci ori Lucache, cine ştie? .. Să arătăm mai bine cam cum se înfăţişa strada aceasta acum vreo cincizeci de ani şi mai bine.

Din colţul din Calea Călăraşilor unde şi acum se surpa ca un mormânt o casă bătrânească cu un cat, cu împrejmuire de zid mâncat ele vremuri, strada Lucaci pornea printre vechi case boiereşti, fără prăvăIii ori altfel de dughene.

Numai la răscrucea cu Mircea Vodă, era o cofetărioară cu o grădiniţă răcoroasă unde îngheţata cu vanilie ori ciocolată costa a zecea parte din leul de argint. Peste drum, în celălalt colţ, era prima cârciumă.

O ţinea un albanez, Andrei. Sub streaşina casei mărunte, era firma zugrăvită cu un lup ce semăna mai mult a câine, "La lupu", aşa-i zicea vadului acesta cu vinuri straşnice de la Copăceni unde nu se pripăşise încă filoxera.

Aici, la cârciumioara asta, nu se sfia să intre directorul şcolii primare de peste drum, răposatul Doicescu. Era un om gras şi cu apucături blajine.

Numai dacă-l scoteai prea mult din pepeni, punea mâna pe nuia; dar nu bătea ca domnul Vucea al lui Delavrancea. Doicescu a fost, cum s'ar zice astăzi, un dascăl progresist. Aducea la şcoala lui toate noutăţile timpului.

Încă pe atunci, acum cincizeci de ani şi mai bine, a arătat copiilor pe un neamţ cu o lanternă magică ce mişca, un fel de cinematograf.

Mahala. Pictura de Sava Hentia, 1902

Şi tot el a adus un alt meşter cu o maşină cu multe maţe de cauciuc pe care copiii le băgau în urechi şi ascultau cu uimire, cu faţa luminată de bucurie ... Ce era? Părintele radioului de azi. Fonograful lui Edison ... Şi de ce râdeau copiii?

Fonograful reproducea aidoma un cântec pe care chiar atunci îl cântase domnul director cu glasul lui cam răguşit de vinaţurile de la Lupu: În lupta cu turcii, Ţepeş, bravul Domn, Un ostaş trimes La turci ca spion ... Şi după ce cântase toate stihurile acelea de vitejie, domnul director a strigat de i s'a cutremurat pântecul lui mare şi ferestrele: "Sări că fură hoţii mămăliga"! ... Iar fonograful, prin maţele lui de gumă, aidoma aşa a glăsuit şi el. Era o plăcere nespusă să le ţii în urechi. Fu bun băutor şi om glumeţ răposatul Doicescu.

El moştenise şcoala şi direcţia de la nenea Spirache, socrul său. Acesta mai venea din când în când pela şcoală, cu capul înfăşurat într'un tartan roşu, când da vremea rea. Nici celălalt director, de la liceul Matei Basarab, nu dispreţuia vadul lui Andrei, "La lupu".

Acesta a fost profesorul de greceşte Zosima, gospodar harnic şi tălmăcitor priceput al textelor hesiodiene.

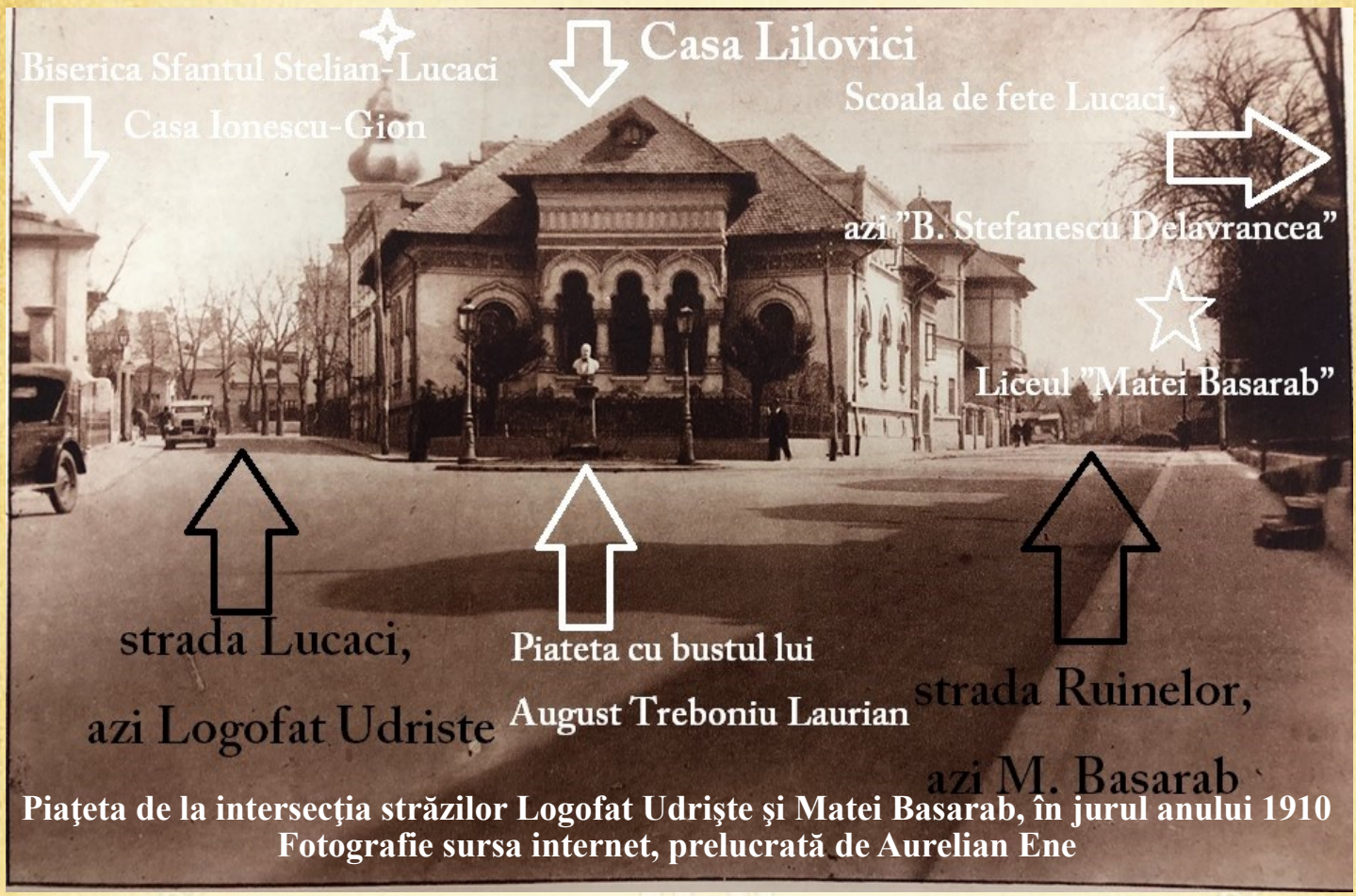

Piaţeta de la intersecţia străzilor Logofat Udrişte şi Matei Basarab, în jurul anului 1910
Fotografie sursa internet, prelucrată de Aurelian Ene

Ghe. Dem Teodorescu.
Profesor de Limba Română şi Latină

Gheorghe Ionescu—Gion
Profesor de Limba franceză şi Istorie

Şi acum, dacă tăind răspântia unde colţ cu strada Romulus, multă vreme a ţinut băcănie bătrânul Papaianopol, şi lăsăm în urmă ulicioara întunecoasă ce se numea a Ruinelor, o apucăm pe strada Lucaci, nu după mult drum ajungem la numărul 77 unde pe vremuri a fost o sală de dans Şepcaru.

Pe aici a dus o viaţă de câine fără stăpân un om în mizerie care n'avea casă, n'avea masă, trăia mai mult din căpătat; dar nu-i lipsea darul băuturii şi mândria nobilului scăpătat. Dacă cineva îl întreba în glumă: - Cine eşti, alteţă? - Alexandru Vilara! ... răspundea omul plin de păduchi. - Care? - Strănepotul lui Alecu Vilara, vistierul lui Bibescu Vodă şi fiul generalului, aghiotantul lui Cuza! Vilara, odrasla simandicoasă, va fi murit de mult, cine ştie sub ce şopron sau pe ce maidan plin de gunoaie.

Dar scriitorul acestor rânduri nu-l va putea uita. Copil mic fiind, părinţii l-au încredinţat acestui argat al mahalalei să-l ducă la biserica Lucaci pentru Împărtăşanie. Dar pe drum, Vilara a spus: . "Ce-ţi trebuie ţie grijanie? .. Hai colea la cârciumă! ... Tu mănânci o ciocolată şi eu beau o litră de ţuică"! Şi aşa banii de împărtăşanie au nimerit în tejgheaua lui Papaianopol de la răspântia de unde se croia ulicioara întunecoasă a Ruinelor. De aici încolo, strada Lucaci, trecând pe lângă o căsuţă bătrânească, unde madam Katy ţinea casă de întâlnire, ajungea în str. Traian. Acolo se înfunda în gropile neastupate încă ale lui Mătăchină. Nu erau în ele gunoaie, ci o bostană cu pepeni galbeni şi zemoşi. Asta a. fost pe vremea când umbla după hoţii şi omoruri banda lui Zdrelea şi Mărunţelu de care tremura tot Bucureştiul.

Ioachim Botez

MATEISTII DE LANGA NOI .....

Viața - un joc de cuvinte

Viața. Un singur cuvânt ce are atât de multă însemnătate! Încercăm să îi aflăm definiția, să ajungem în străfundul semnificației, dar abstractizarea subiectului ne acaparează. Ne pierdem în detalii ce ne îndepărtează de scopul inițial- definiția vieții.

Viața. Un cuvânt ce începe cu verbul ” a (se) naște” și pleacă, la fel de repede cum a apărut, printr -un alt verb ce produce tristețe, suferință și regrete- ” a muri”. Însă și verbul ”a fi”, în viață, se pierde în vastul șir de cuvinte. Uităm să existăm ca persoane. Uităm să fim originali. Uităm să fim noi.

Perioada copilăriei ne acaparează toată imaginația. Visăm asupra unor idealuri care pentru noi sunt și vor fi mereu posibile. Acesta este felul nostru de a interpreta lumea, un lucru atât de grandios pentru un copil. Visăm că vom putea cuceri spațiul ceresc. Visăm că vom putea salva lumea într-o zi sau că vom rămâne remarcați pentru ceva, însă suntem doar copii, iar imaginația depășește meleagurile realității.

Adolescența ne reliefează societatea. Ne gândim deja la viitor și la ceea ce ar trebui să conțină. Ne educăm și muncim pentru acesta. Începem să luăm decizii ce ne vor afecta mai mult sau mai puțin viitorul pe o perioadă nedeterminată. Hotărâm ce loc vrem să ocupăm în societate, însă raționamentul trebuie să fie un element de bază în aceste alegeri. Începem să uităm de copilărie, dar nu în totalitate. Încă ne putem scuza greșelile prin prisma faptului că suntem doar niște copii, dar trebuie să ne responsabilizăm într-o perioadă scurtă. Este o etapă intermediară a vieții.

Traiul în ipostaza adultului este un lucru dificil. Se presupune că suntem maturi și că putem face față diverselor responsabilități. Ne începem traseul către împlinirea financiară și sufletească. Ne gândim la o viitoare familie și la un loc de muncă ce ar putea-o întreține. Ne căutăm rostul în viață și începem să călcăm timid pe urmele destinului. Odată cu înaintarea în vârstă, grijile se măresc. Avem momente nostalgice în care meditățm asupra simplității vieții de copil și ne dorim ca acea perioadă temporală să revină, însă trecerea timpului este ireversibilă.

Bătrânețea este deznodământul traiului nostru. Mulți oameni văd partea rea a acesteia. Se gândesc deja la moarte sau la potențialele boli ce le-ar putea amenința existența. Însă fiecare individ este diferit, iar ei uită acest lucru. Fiecare are un drum în viață de urmat și nu trebuie să ne poticnim din cauza micilor impasuri. Este o perioadă temporală în care putem medita asupra vieții. Ne vedem familia mărindu-se și nepoții ne bucură existența. Avem libertatea de a ne întoarce în copilărie și de a prelungi acea perioadă împreună cu nepoții și copiii, însă de această dată, într-o nouă formulă, familia noastră…

Moartea este un lucru inevitabil pentru omenire, dar gândirea noastră nu trebuie să fie îndreptată asupra acesteia. Trebuie să ne bucurăm de fiecare lucru în parte și să dobândim o învățătură din fiecare experiență trăită. Însă, **cel mai important lucru este să trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima** și să savurăm din plin, orice moment.

Toader Alice Ștefania
Clasa a XII-a B

Ars poetica

Coatele dimineții pe argintăria tăvii

Din nou mă trezesc. singură-n cameră,
inima e fraieră. îmi bate cu putere.
dau s-o batjocoresc.
însă nu e decât room service-ul.
Dau lumină ochilor lipsiți de fiere
și-n față-mi stă un platou
de aur cu ceva argintărie.
doar ca să fie.
precum agățatul tablou
de pe perete, din bucătărie.

Îmi este servită cina
în coatele dimineții.
Îmi este servit sinele
pe tava sorții.
Ce să fac cu el acuma?
rămasă singură-n cameră.

Să-l mestec, să-l ingurgitez?
să-l ling, să-l privesc?
sub tălpi să-l strivesc,
să mor de foame, să-l veghez?
să pun molecule de aer să-l includă
în a mea disgestie coruptă?

poate undeva sub limbă.
poate cumva în sânge.
poate supozitor de mână primă.

Războiul uman denumit pace

Țipă. urlă. oftează.
închide ușa. & pleacă
nu te întoarce
știu c-o vei face
doar ca să mai arunci cuțite încinse
între omoplații mei arzând a zăpadă

Scoate-ți limba.
smulgeți-o cu două degete
și bagă-mi-o mie prin urechi
spoiește-mi gura cu ce rămâne
lucește-mi ochii cu lichidele ce răsar
de unde & unde de-monul din tine
se zvârcolește-n mine
îți e ireceptibil,
de-ale tale simțuri intangibil
dar eu îl simt cum strat cu strat
se mă dezbracă de piele
și cu ea-mi înfășoară viscerele.

Implant neavizat
se repugnă pe el însuși
și-mi dă drumul.

Pentru moment
dacă mai avem vreun moment,
căci război între efervescența mea ta
și metamorfoza ta mea
definește metafizic spațiul dintre noi.
doar să nu acceptăm,
doar ce știm (și nu am vrea) să negăm,
de glezne bolovani să ne legăm
și în
p a c e e c â n d e l i n i ș te & n u s e ce a r t ă
n i m e n i să ne aruncăm
& să ne scufundăm
în contradicții atât de evidente
încât nu mai sunt din noi venite.

orice. doar de adevăr să scăpăm.

Implantul sângerează

îmi ies pe gât inapoi
toate cuvintele ținute-n lanțuri
în spate la subsol între colțuri
de pereți proiectați & ridicați de străine degete,
necunoscuți ce și-au luat dreptul de nu știu unde
de a-mi rânji în față & a-mi inlocui dinții frontali
cu măselele lor din spate.

ies cu zgomot dintre coate
toate cuvintele întemnițate
de către inginerii personalității mele
creatorii de pereți —
pentru a-mi fixa trăsături improprii
monstrului din mine ce la trezire mă susține.

cu părere de rău
și strigăte tăcute de ajutor,
implantul a început să dea sânge,
să se umfle & să iasă.
de peste tot din mine, ochi & creieri & piele,
se răsfrânge. tot ce-a fost închis & reținut
până când sufletul se va elibera
& în sfârșit va supura
de propriile nevoi & dureri, răni & adevăr necunoscut,
de prea mult gândit în așternut

Maria Rotaru,
clasa a XI-a A

Ochi pe cer

*

„Mă numesc Dan Ispas. Locuiesc în orașul ăsta de când m-am născut. Ai mei m-au dat la grădiniță devreme. Am fost un copil cuminte, mă jucam frumos cu ceilalți și o ajutam pe mama cu treburile casei. Îmi plăcea să mă joc cu sora mea, Corina, iar...iar...cu timpul, în fine..."

-Ei drăcie, Dane, adună-te, ce Dumnezeu! Dacă faci impresie proastă și la interviul ăsta...

Încerc să-mi amintesc foaia pe care am citit-o înainte să plec de acasă: e acum alb imaculat. În 54 de ani de viață n-am putut niciodată să rețin lucruri importante.

-Domnule, mă auziți?

O fată blondă apare în dreapta mea. Ce speriată este, mă întreb ce o fi pățit. E cam frig, ar trebui să se îmbrace, să nu pățească ce am pățit eu iarna trecută. Cea mai nenorocită este pneumonia.

-Să sunăm la ambulanță? La 112? îl întreabă pe bărbatul ce o însoțește.

Arată și el destul de speriat și este încordat, mă privește de sub niște sprâncene stufoase și negre. Vai, ce mustață caraghioasă are! Păstrează distanța față de mine, poate m-am îmbrăcat mai ciudat astăzi, de, am zis să ies în evidență ca să fiu angajat mai repede.

Câțiva copii aproape sufocați cu fulare de lână și căciuli cu cozoroc se uită urât la mine, apoi la o foaie lipită de stâlpul din stație. Imită mișcarea de câteva ori și încep să își miște mâinile tremurânde din pricina frigului. Cu cât mă apropii mai mult de ei, cu atât se dau mai în spate. Simt cum toate persoanele din stație aproape mă omoară cu privirile și aleg să citesc afișul, să văd despre ce este vorba, de ce atâta panică.

Aproape cad când văd hârtia. Cumva bărbatul din poză seamănă cu mine: aceeași ochi, aceeași bărbie proeminentă, obraji mari și frunte ridată. Citesc în continuare: „PERSOANĂ DISPĂRUTĂ, BĂRBAT, 52 DE ANI..."

Poftim? Dar tot timpul am fost aici, nu? Mergeam la interviu, după care la Natalia, la ziua ei de naștere. În drum văzusem cerșetorul acela cu gură strâmbă și ochi negri, de nepătruns, și mă speriasem, crezusem că m-a blestemat.

Ce glumă prostă e asta?

Aud înfundat bătăile inimii fix în urechi. Mă uit din nou, poate nu văd bine. Tot eu sunt. În poză zâmbesc așezat pe canapea. A cui canapea e aia?

„...DISPĂRUT ACUM 2 ANI...". Cică sufăr de Alzheimer. Cum e posibil așa ceva când eu îmi amintesc tot, mai puțin discursul prost pentru interviu, ce-i drept?

Eu la 9 ani cu soră-mea ne-am făcut portrete și le-am lipit prost pe gard. Am scris cu verde și ea cu roz aprins „COPII DISPĂRUȚI, NU VENIM ACASĂ PÂNĂ NU NE DAȚI BOMBOANELE ÎNAPOI!!". S-au chinuit să ne găsească, dar ne-au găsit...unde ne-au găsit? La nea Nelu! Mâncam ou cu pâine și cu zahăr și dacă îmi amintesc până și asta, cum de am Alzheimer?

Dane, Dane, fugi! Un om ce seamănă izbitor de mult cu mine mă trage de palton între două clădiri.

Ceilalți își continuă treburile, nu îmi mai acordă atenție. A venit autobuzul.

-Dan, ne-au păcălit, totul a fost un joc, în procesul de trezire nu ai înnebunit! Ne-au păcălit pe toți.

Bărbatul se lasă pe genunchi și își așează chipul în palme.

Ce adormire, ce trezire? Ce are lumea azi?

Te pomenești că ăsta sunt eu din alt univers. Off, și mi-a și zis nevastă-mea să nu mă mai uit la filmele alea proaste că o iau pe arătură.

-Tu cine ești, domnule? întreb punându-mi mâinile în șold.

Poate că dacă îl iau tare mă lasă în pace. Deja mi se face greață. Am întârziat și la interviu.

Bărbatul se uită la mine deznădăjduit și alb la față:

-Clepsidra! Îți amintești clepsidra? Ai inversat-o la 11 noaptea, după ce ți-ai terminat de scris lucrarea. La 12 ai privit stelele pe cer, erau toate ordonate.

-Dane, alea nu erau stele, erau pensetele lor care reflectau lumina de la neon.

Mă zgâlțâie acum de simt c-or să-mi iasă ochii din cap. Parcă îmi amintesc stelele ordonate, da. Erau niște luminițe albe care formau un model, și din când în când se mișcau ușor.

-Da, cred că îmi amintesc.

Mi se ridică părul de pe brațe. Vocea mea de abia se aude, nu pot vorbi.

Îmi amintesc că, în timp ce le priveam uimit, văzusem în mijlocul lor o formă ovală care pâlpâia. Era un ochi. Crezusem că era Dumnezeu. Nu era, nu este. Leșinasem. Apoi nu-mi mai amintesc nimic.

Ce am făcut când m-am trezit?

-Cerul e un tavan improvizat, Dane, un panou, un drac de perete!

Nu ești bolnav, te-ai curățat de pata aia pe care o pun pe tine când vii aici, ca să nu realizezi că te țin prins.

În loc să realizezi că ești în cușcă, te frământi că n-ai bani să-ți vopsești gratiile, că nu ți-au crescut roșiile, că lumina de la bec e prea slabă.

Mă simt paralizat. Pun mâna pe cel din fața mea, să văd dacă este real. Dar n-am schizofrenie, n-am halucinații. Tot ce a spus este adevărat.

Ochiul ăla malefic există și ne-a privit pe toți încă de la început. Dan e real, e aici, îl simt la mână și e îmbrăcat ca mine!

Vezi că toți te caută, te vor ucide. Am înțeles prea târziu.

Cât eram pe drumul descoperirii, ei deja construiau imperii la destinație.

Începe să plângă. El cum o fi ajuns aici? Își ține palma peste gură, să nu atragă atenția trecătorilor atât de preocupați de viețile lor, „de lumina prea slabă de la bec” și de obiectele din cușca lor.

Ce zi a fost asta?

Ce să fac?

Mă las pe vine lângă Dan. Îl privesc iar: sunt eu și sunt convins de asta.

Cum am reușit să fac eu așa ceva?

-Ai fost învățat să te autocondiționezi, altfel nu ți -ai mai pune astfel de întrebări, îmi răspunde parcă citindu-mi gândurile.

Vreau să spun ceva, dar o durere imensă îmi străbate umărul drept, apoi cel stâng, făcându-și culcuș în piept. Încerc să inspir cum nu am mai încercat vreodată. Aerul nu îmi intră în plămâni!

De ce nu pot să trag aer în plămâni? Aud multe țipete, mă dezechilibrez din cauza durerii și cad pe asfaltul înghețat.

Nu-l văd pe Dan, nu-l văd nici pe cel care m-a lovit.

Cu ce m-o fi lovit?

Doamne, ce tare doare!

Doamne, ce am făcut, de ce nu mă ajuți?

I-ai lăsat să-ți fie colegi de laborator? De ce?

Ultimul lucru pe care îl văd înainte să închid ochii e un gândac negru. Traversează pe mâna mea dreaptă și se oprește în fața mea pentru a inspecta o bucată de pâine.

Ce o să spună Natalia când vor vedea știrea că un nebun, bolnav și de Alzheimer, a fost găsit după 2 ani înjunghiat fix în locul în care dispăruse?

N-am apucat nici să-i spun „La mulți ani!”…

**

Brusc mi se deschid ochii. Încep să strig după ajutor.O lumină incredibil de puternică îmi distruge ochii. N-am mai văzut în viața mea ceva atât de dureros, mă arde! Țip și tot ce aud sunt niște scâncete înecate ce răsună în ecou...plânsete de bebeluș!

Un chip de femeie cu bonetă medicală acoperă în sfârșit lumina dureroasă. Mă privește curioasă și buzele roșii i se tot mișcă, însă nu înțeleg nimic. Vorbește o limbă pe care n-am mai auzit-o în viața mea.

Ce tot zice, nu înțeleg nimic! Mă înec în lacrimi și gâtul mă ustură, simt că-mi ia foc. Femeia mă lasă pe un așternut moale și pleacă.

Unde e Dan? Vai, ce somn îmi este…

Doi doctori intră în sală. Umerii nu mă mai dor. Ce se întâmplă?

***(Peste 6 ani)

-Hai, mami, vino de acolo!mami mă cheamă încet, să nu îi supere pe ceilalți.

Sunt trist că a murit buni, făcea prăjituri cu lămâie foarte bune. E foarte ciudat aici, cu atâtea cruci. Mormântul ăsta îmi pare cunoscut, poate aici e tatăl lui buni. Mami ajunge lângă mine. Are ochii plini de lacrimi. Nu vreau s-o supăr, dar sunt prea curios.

-Mami, cine e aici?

-Ce importanță are, pui? E un bărbat, Dan Ispas, a murit la 54 de ani, așa scrie. Dumnezeu să-l odihnească și pe el, și pe buni. Hai să mergem!

-L-ai cuoscut?

-De unde să-l cunosc? A murit acum mult timp.

-Nici buni nu l-a cunoscut?

-Mă îndoiesc.

Merg spre ieșirea cimitirului în timp ce țopăi și o prind pe mami de mână.

„Dan Ispas”, ce nume interesant. Sună așa frumos. Mă închin când trec pe lângă biserică. Sper ca Doamne-Doamne să-l ierte pe Dan Ispas, cred că a fost un om bun, chiar dacă era bătrân.

La ieșirea cimitirului sunt mulți cerșetori, săracii!

Unii mă cam sperie. Vai, dintre toți, cel care stă pe jos este cel mai înfiorător! Ce gură strâmbă are, și ce ochi negri, de monstru! Încerc să nu mă mai uit la el, mami zice că nu este frumos când mă holbez la oameni. Acum se uită și el la mine.

-Așa băiete, uită-te la mormintele alea, te-ai uitat? Ai fost și tu unul din ăia mai de mult, toți suntem și vom fi!

Îmi vine să plâng.

De ce îmi vorbește așa?

Mami mă trage după ea, a vorbit la telefon, n-a auzit ce a spus domnul.

Cine am fost eu?

Eu sunt Mihai, sunt viu, ceilalți sunt morți, cum să fiu ca ei?

Pentru o secundă parcă văd ceva în minte, un ochi, dar trece repede.

Urc în mașină și îmi iau pernuța în brațe. Sunt obosit.

Ana-Maria Chiţu,
Clasa a XII-a G

Maiestuos şi cu măiestrie – Buick Sedan

Istoria companiei Buick

Buick este, în general, considerat a fi cel mai vechi constructor de automobile din Statele Unite.

Buick a fost fondat în anul 1899 de către David Buick ca **Buick Auto-Vim and Power Company**, care atunci producea motoare cu ardere internă. Walter Marr, inginerul şef al companiei, a făcut primele două maşini Buick între 1899 şi 1900.

Totuşi, David Buick se axa mai mult pe producerea de motoare marine decât să intre în piaţa americană a automobilelor, aflată în creştere la acel moment. Walter Marr a părăsit Buick în 1901 pentru a-şi fonda propria lui companie automobilistică.

Modelul Buick ROADSTER 1928 CONVERTIBLE

Mai târziu, în anul 1904, după ce **Buick** a fost cumpărată de proprietarul Flint Wagon Works, Walter Marr s-a întors, Buick a produs 37 de automobile destinate vânzării, iar numărul acesta a crescut la 750 în 1905, 1400 în 1906, 4641 în 1907 şi 8800 în 1908.

În 1908, **Buick Motor Company a devenit diviziune a General Motors (GM)**. GM a fost fondat de William Durant, managerul Buick.

În timp, Buick a ajuns să fie considerat unul dintre principalele branduri premium americane, vânzând în 2017 un număr record de automobile: 1,4 milioane în toată lumea.

Buick a folosit mai multe embleme ale marcii de-a lungul timpului. Cele mai multe dintre acestea s-au bazat pe scutul heraldic al familiei Buick (Buik), de origine scoţiană. In 1960, cele trei scuturi au apărut pentru prima dată pe logo-ul companiei care a pus în atenţia publicului trei noi modele LeSabre, Invicta şi Electra.

1927 Buick Sedan

În continuare, vă voi vorbi despre un model minunat şi de asemenea, destul de vechi, anume *Buick Sedan (1927),* model fabricat între anii 1927-1929.

Având un motor aspirat cu 8 cilindri şi fiecare cilindru cu câte două supape, dar şi capacitatea cilindrică de 4000 cm^3.

Acest model vine în două variante: modelul cu două uşi, dar şi cel cu patru uşi, fiind destinat transportării a maxim şase persoane.

Tabloul de bord al modelului 1928
Buick Resto Mod Sedan

Tabloul de bord elegant, montat în ramă din lemn exotic, aplică principiul simetriei orizontale şi verticale, conţine în centru indicatorul de mile parcurse şi parcursul parţial. Deasupra este vitezometrul calat în mile/ oră.

In stânga, un cuplu simetric de indicatoare arată tensiunea bateriei şi, în partea de jos, temperatura uleiului din instalaţia de ungere.

In dreapta, alt cuplu, simetric, este format din litrometrul calat în galoane şi, în partea de jos, temperatura apei din radiator.

De remarcat grupul de dispoztive cu maneta de soc, care închide clapeta de aer a carburatorului pentru o pornire uşoară. Alături este maneta pentru controlul instalaţiei de încălzire interioară, cu poziţiile **Full heat**, **Midle** şi **Off Heat**. Buick resto mod 1927 - 1929 este un model din clasa de lux mijlocie, executive, în sistemul european.

- Panou publicitar al modelului (1928) -

Capitonajul interior al portierelor este din lână de mohair, canapeaua din spate este generoasă şi comodă. Pentru drumurile lungi se poate ridica un suport pentru picioare, dispozitiv întâlnit la multe din modelele vremii. Istoricul acestei maşini, în particular, începe în anul 1927 atunci când iese pe porţile fabricii din Michigan, SUA.

Primul lot al producţiei modelului Buick Resto Rod cuprinde şi aceast Buick, fapt evident în scurta serie a caroseriei autovehiculului, dar şi a facturii de achiziţionare datată. Cumpărător nu este nimeni altul decât un cetăţean român, stabilit în State alături de membrii familiei sale, iar, pentru a-şi duce traiul modest, foloseşte maşina pe post de taxi între anii 1927-1933/1934 acolo în SUA.

Factura de cumpărare din acea vreme este în posesia actualului cumpărator, reprezentând o mică parte din istoria maşinii şi a începuturilor sale, aidoma aparatului de taxi păstrat ca amintire a acelei perioade din străinătate.

În acei ani destul de tumultuoşi din punct de vedere istoric, cumpărătorul românul decide că repatrierea este o variantă mult mai sigură pentru viitorul său şi al familiei sale, astfel Buick-ul ajungând pe meleagul românesc.

*

Fiind o perioadă în care maşinile erau încă destul de rare în România, autovehiculul va servi drept taxi în capitală până în anul 1952. Este printre primele taxiuri din Bucureşti, dacă nu chiar primul. Acesta transportă personalităţi importante ale vremii din domeniul politic sau cultural. Printre cei care au beneficiat de serviciile acestei maşini se numără Elena Văcărescu, compozitorul Pascal Bentoiu sau academicianul Alexandru Graur.

Însă începând cu anul 1952 activitatea maşinii încetează. Astfel, ea ajunge să fie depozitată într-un garaj al unei rude a proprietarului în apropierea zonei Pucioasa, judeţul Dâmboviţa până în anul 2005 când este achiziţionată de actualul proprietar, un prieten de familie.

Procesul de restaurare al maşinii a început în anul 2005, însă costurile enorme şi lipsa timpului au făcut ca această mică parte de istorie să stea ascunsă într-un garaj, dezmembrată, acoperită de stratul gros de praf.

Maşina încă deţine cauciucurile originale de la roţile de rezervă din anul 1927, însă nu mai pot fi folosite datorită perioadei îndelungate de timp de la achiziţionarea lor şi a îmbătrânirii acestora.

Cu dragoste pentru jucariile frumoase ale copiilor mari, am scris acest articol, noi …

Alice - Stefania Toader şi
Andrei Doicu,

Clasa a XII-a B

Travel sla(lo)m: Germania

Un altfel de ghid de călătorie

Când ne gândim la Germania, ne vin în minte multe lucruri şi noţiuni pe care le asociem cu această ţară: maşini bune, rigoare, disciplină, tehnică, Oktoberfest, berea, război, nazism şi, poate, Goethe Beethoven sau Kant.

Rothenburg ob der Taube, Bavaria

Germania e celebră pentru multe lucruri, mai puţin ca ţara unde să îţi petreci concediul, poate cel mult pentru un city break. Iar în acest caz sunt vizate oraşele mari ca Berlin, München, Köln sau Hamburg.
Exista însă o Germanie nedescoperită turistului străin cu posibilităţi infinite de a petrece o vacanţă senzaţională şi diferită.

Bayern (Bavaria), poate cel mai cunoscut land al Germaniei, datorită echipei de fotbal şi fabricilor de automobile, este dincolo de acest renume, una dintre cele mai ofertante destinaţii turistice.

Puţine privelişti montane sunt la fel de impresionante ca cele din Alpii germani. Dacă ai timpul şi curajul necesar să te abaţi de la autostrada care străbate Bavaria, vei găsi, traversând satele cu nume complicate, peisaje ca în cărţile poştale, din păcate uitate în vremurile pe care le trăim, sau din colecţiile de wallpaper din internet. Munţi falnici, abrupţi şi pajişti verzi nesfârşite se dezvăluie în faţa privitorilor. Totul pare ireal de frumos, perfect aşezat şi aranjat, încât te întrebi dacă natura a fost aici mai generoasă decât în alte părţi ale lumii sau dacă şi omul, respectând frumuseţea locurilor, i-a sporit măreţia. Aici chiar poţi înţelege cu adevărat perfecţiunea şi veşnicia naturii.

Poţi înota în lacuri superbe cu apa limpede ca mările exotice - **Chiemsee**, **Königssee**, **Starnberger See, Forggensee, Eibsee -** sau practica foarte multe sporturi, poţi vizita oraşe cu arhitectură de basm, ca **Rothenburg ob der Tauben** sau vizita mânăstiri, cetăţi şi castele spectaculoase cum ar fi **Neuschwanstein**, construit după planurile lui Ludwig al Bavariei, prea visător pentru un rege, datorită căruia a rămas moştenire şi renumita sărbătoare populară Oktoberfest, iniţiată ca o celebrare a căsătoriei sale cu o prinţesă saxonă.

Continuând călătoria, ajungem spre vest în landul vecin, **Baden-Würtemberg** cu ai săi munţi Pădurea Neagră, de care suntem legaţi prin Dunăre, unde ni se dezvăluie alte peisaje montane, un pic mai blânde, dar şi uriaşul lac Constanţa(sic !)-Bodensee- cu insulele sale pline de flori în orice sezon.

Pornim spre nord, poposind puţin şi în romanticul **Heidelberg**, pe aşa-numitul Drum al Basmelor

Castelul Heidelberg

(**Märchenstrasse**), un traseu inedit şi necunoscut majorităţii, care traversează parcuri şi rezervaţii naturale, dar şi oraşe medievale splendide, tipic germane, ce au servit drept decor numeroaselor povesti ale copilăriei, culese şi scrise de fraţii Grimm sau alţi scriitori romantici germani.

Trecem apoi prin valea Rinului cu nenumăratele sale legende, castele si cetăţi seculare precum **Eltz** si ajungem cu „muzicanţii" la **Bremen**, punctul final al acestei rute, unde cunoaştem oraşul geamăn Bremerhaven, care împreună cu **Hamburg** şi **Lübeck** au dominat comerţul secole la rând prin Liga Hanseatică.

Trecutul măreţ se simte la orice pas, de la denumirea oficială a oraşelor, rămase independente administrativ, la arhitectură şi până la mentalitatea oamenilor, care pot părea reţinuţi, reci şi aroganţi, dar în acelaşi timp cosmopoliţi, liberali, multiculturali, urmaşi ai

Hamburg

înstăriților comercianți și navigatori de pretutindeni care au populat orașele acestea sute de ani.

In toată această zonă, apa este elementul predominant, și ea se regăsește în toate aspectele vieții: cultură, gastronomie, amenajare peisagistică.

Dacă despre Marea Mediterană, Egee, Adriatică sau Neagră toți știm câte ceva și reprezintă aproape anual o destinație de vacanță, Marea Baltică este aproape un mister.

Poate pentru că atunci când ne gândim la mare, ne vin automat în minte soare, plajă, căldură. Litoralul Mării Baltice (**Ostseeküste**) este diferit de această imagine, dar de o frumusețe fără egal.

Insula Rügen. Falezele de calcar

Chiar dacă aici vara este scurtă și rareori călduroasă, impresia lăsată de plajele acestea pline de băncuțe de ratan cu acoperiș, este una a relaxării și regăsirii de sine: pontoane lungi ce străpung marea pe sute de metri, maluri înalte care dau fiori, vegetație sălbatică, copaci strâmbi de la vântul puternic din nord vest, impunătoarele stânci de cretă din **Insula Rügen**, imortalizate deseori de pictori, toate sunt de o splendoare infinită.

Ceva mai jos de aici, găsim în vechea Germanie de Est, la granița cu Cehia, așa numita Elveție saxonă, **Elbsandsteingebirge**, un parc național străbătut de Elba, nu departe de Dresden, cu peisaje năucitoare și trasee care îți taie respirația prin grandoarea și periculozitatea lor.

Parcul național Elbsandsteingebirge

Stâncile bizare, ca niște troli, parcă așezate acolo de un uriaș mitologic, sunt un adevărat Eldorado pentru pasionații de drumeții și amatorii de adrenalină.

Nu am putea omite din acest tur capitala Berlin, orașul mult prea încercat și încărcat de istorie.

E greu să definești acest oraș, cu atât de multe fațete și stiluri, martore ale trecutului sau, poate tocmai de acea, fascinant și detestat deopotrivă.

Sunt atât de multe de văzut, dincolo de celebra poartă Brandenburg și Ku´damm, Reichstag sau rămășitele celebrului zid, ce a separat orașul și destinele oamenilor timp de 28 de ani sau palatele cu iz franțuzesc din aproape suburbia Potsdam.

Poarta Brandenburg, Berlin

Încă regăsim urme ale războiului la **Gedächtniskirche**, biserica care a rămas în urma unui bombardament decapitată și care stă drept mesaj că acest lucru să nu se mai repete, dar și edificii din perioada imperială a Berlinului, capitală a Prusiei, sau clădiri și blocuri de locuințe fără personalitate în Berlinul de Est, ce ni vor părea cunoscute, viziuni ale comunismului sovietic, ori case ale căror ferestre au fost zidite în perioada când se construia zidul ce a împărțit familii și vieți, dar și construcții foarte moderne, semn al renașterii Berlinului și al revenirii în postura de capitală a țării, după reunificarea din 1990. Toate formează un amalgam ciudat și în același timp radiografiază tumultoasa devenire a orașului.

Muzeul Pergamon, Berlin

Berlinul trebuie văzut umblând pe străzile sale, fără un ghid de călătorie, pentru că fiecare stradă are o poveste ce se vrea descoperită, sărind printr-un portal imaginar dintr-o etapă în alta a existenței sale. Fiecare moment din istoria sa, fie ea glorioasă sau rușinoasă, este marcat într-un fel sau altul.

E un oraş viu, care încă îşi caută identitatea sau busola, pe care în anii ´90, când se (re)construia masiv şi era un imens şantier, nimeni nu paria că va ajunge cosmopolit, avangardist şi plin de tinerețe.

Berlinul oferă publicului alături de parcuri extraordinare, grădini botanice, zoologice, acvarii clasice sau tubulare precum Aquadom Sealife, peste 170 de muzee, unele dintre ele originale, unicat în lume, cărora merită să le acorzi câteva ore dintr-o vizită.

Pentru iubitorii de istorie şi nu numai, Muzeul Pergamon (dar şi celelalte aflate pe Insula Muzeelor), sunt de neratat, pentru că adăpostesc vestigii arheologice monumentale, europene şi orientale cum ar fi Altarul Pergamon din sec 2 î. Hr., poarta pieței din Milet sau poarta lui Ishtar din Babilon, reconstruite din ruinele descoperite de arheologii germani ai începutului de secol 20, toate în mărime naturală sau bustul frumoasei regine a Egiptului, Nefertiti, datând din anul 1345 î.Hr..

Pe lângă galeriile de artă, pinacoteci şi muzeele clasice de istorie naturală sau de științe, existente în orice capitală, găsim expoziții permanente sau tematice dedicate Holocaustului şi Evreilor, Muzeul Corpului, al Spionajului, DDR*-ului, Muzeul Zidului, amenajat la fostul punct de trecere din Berlinul de Vest „Checkpoint Charlie", Muzeul Jocurilor Video, al Magiei, Futurium, Illuseum, Muzeul Computerelor, al Rujului, al Apei, al Literelor, al Labirintului, Comunicării, al Absurdului – DesignPanoptikum-, dar si Muzeul Antirăzboi sau Topografia Terorii ş.a., spaţii pentru orice gust, interes sau pretenţie.

„Futurium - Haus der Zukünfte" Muzeul Viitorului, Berlin

Altfel, orașul ni se arată ca o imensă scenă unde se întâmplă mereu câte ceva interesant, o Mecca a artiștilor, un conglomerat de națiuni, culturi şi curente, unde poți înțelege ca multiculturalitatea şi diversitatea nu sunt simple concepte, ci un stil de viață, fără a pierde nimic din propria ființă.

Germania nu şi-a pierdut specificul, dar a învățat din lecțiile istoriei, că greşelile trebuiesc recunoscute, asumate şi trebuie schimbat modul de a vedea oamenii şi lumea. A renăscut din cenușa războiului cu ajutorul străinilor şi a înțeles că doar așa poate continua să existe ca stat.

Fiecare popor are o identitate, un destin, o istorie. Ca şi în viața unui om, destinul e doar parțial în mâinile noastre şi depinde în mare măsură de factori externi.

Trăim cu toții în societăți multiculturale, în care toate lucrurile se amestecă în variante şi combinații imposibil de intuit. Şi poate că nu e atât de rău să luăm, așa cum o facem de milenii, ceea ce e mai bun pentru a continua să trăim într-o lume în schimbare şi să ne adaptăm acesteia, fără a (ne) face rău şi să învățăm în fiecare zi o lecție a supraviețuirii, dar şi a respectului față de oameni.

Intr-o lume a globalizării, singurele referințe identitare par să aibă legătură cu o lume apusă, nu dispărută, sau cu nişte clişee care încă ne bântuie mințile, influențate de şcoli, marketing sau experiență.

Checkpoint Charlie, Berlin, 1966

*DDR =Deutsche Demokratische Republik = Republica Democrata Germana (Germania socialista) (Nota autoarei)

Profesor Liliana Ţîrcomnicu

Impresiile unui turist în Seoul: urbanism, civism, eleganță

„- Dear passengers, we arrived in Seoul, thank you for choosing Korean Airline, enjoy!” acesta este semnalul.

Nici tu nu mai știi de când zbori, nu știi dacă este azi sau e mâine, dacă e dimineața sau e seară! Dar nici nu mai contează, ai ajuns în Seoul!

Cobori ușor amorțit din avion și urmezi indicațiile către ieșire ale stewardeselor drăguțe care au avut grijă îți dea furculiță în loc de bețe și le ești recunoscător pe viață că nu ai rămas flămând 16 ore.

Incheon international Airport, Seoul, Koreea de Sud (foto internet)

Acum e intriga: te lovește imaginea unui aeroport care este mai modern decât tot ceea ce ai mai văzut până acum. Îți trece oboseala, îți iei bagajul și te întrebi dacă și afară totul o să fie așa de spectaculos precum aeroportul. Răspunsul este DA!.

Te urci în taxi, șoferul te salută politicos într-o engleză decentă sau chiar în propria ta limbă dacă ai nimerit un iubitor de limbi străine. Drumul este foarte greu de descris, doar în filmele SF ai mai văzut atâtea poduri și benzi iar șocul cel mai mare e că ai făcut doar 15 minute până la hotelul care era la o distanță care îți lua probabil o oră în micul nostru Paris.

Intri în camera care are în loc de pat o saltea în-

tinsă pe jos, fapt ce îți dă o mică durere de cap, gândindu-te cum o să poți dormi tu doar pe o saltea (dar la finalul excursiei te gândești serios cum să faci să dormi și acasă pe o saltea din asta).

Următoarele zile decurg astfel: îți răsfeți papilele gustative cu mâncăruri atent preparate (strâmbai din nas la început când vedeai alge dar acum ți-ai pus și în bagaj), îți tocești adidașii de la mersul prin muzee și temple, faci cumpărături (multe cumpărături), înveți cum să saluți în coreeană și cum să mănânci cu bețele (lucruri cu care o să te lauzi mult timp de acum încolo, credemă).

Ai învățat că trebuie să ai răbdare cu cei din jurul tău, să îi respecți pe toți, să păstrezi distanța în trafic, să mergi doar pe partea dreaptă a trotuarului și că fiecare bucățică de hârtie se aruncă cu grijă la un coș de gunoi din apropiere.

O doză de maniere care o să îți rămână probabil pentru totdeauna în minte. Ai făcut alarmant de multe poze, așa că ultima seară ți-o petreci plimbându-te liniștit pe străzile Seoul-ului, reflectând asupra manierelor, arhitecturii, a experienței tale și asupra faptului că ți-ai luat o saltea și sigur nu o să te lase cei de la aeroport să o iei cu tine acasă.

Iulia Toderașcu,
Clasa a XII-a G

oNota readctiei: fotografiile aparţin autoarei

Lumea vazuta printr-o lentila

de Mihai Ene, clasa a X-a H

Florală

Fotografii de Alexia Manea, clasa a X-a H

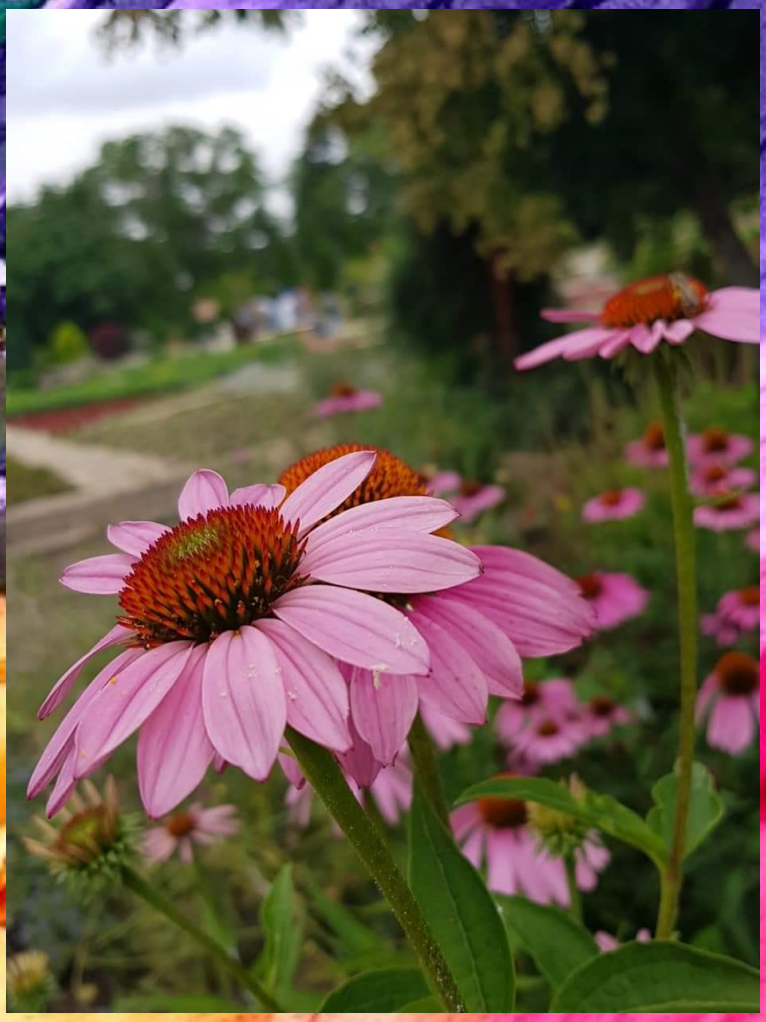

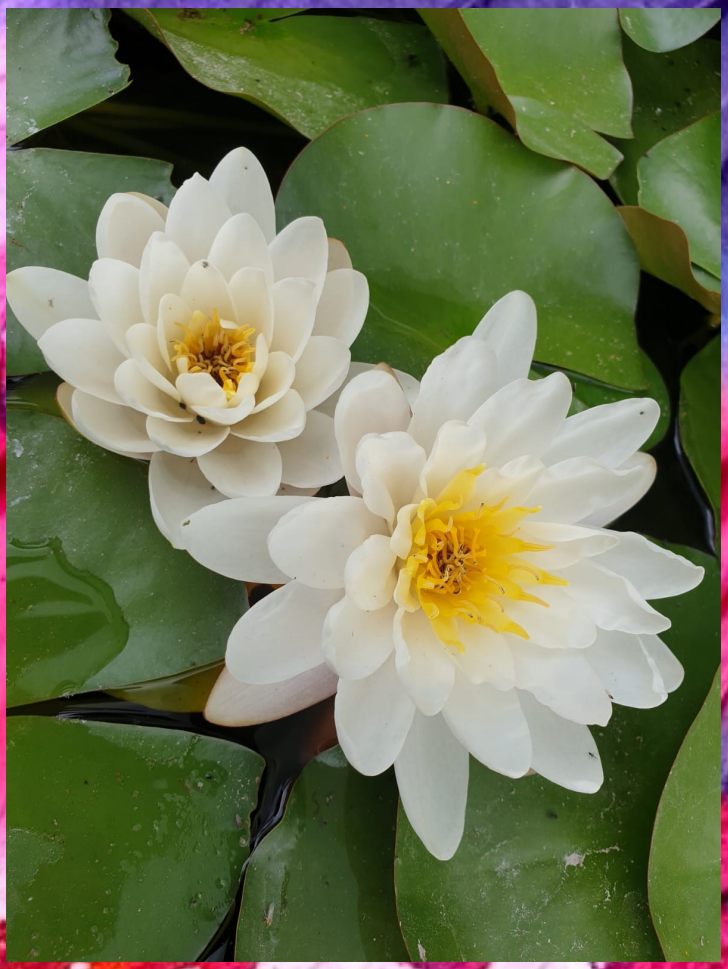

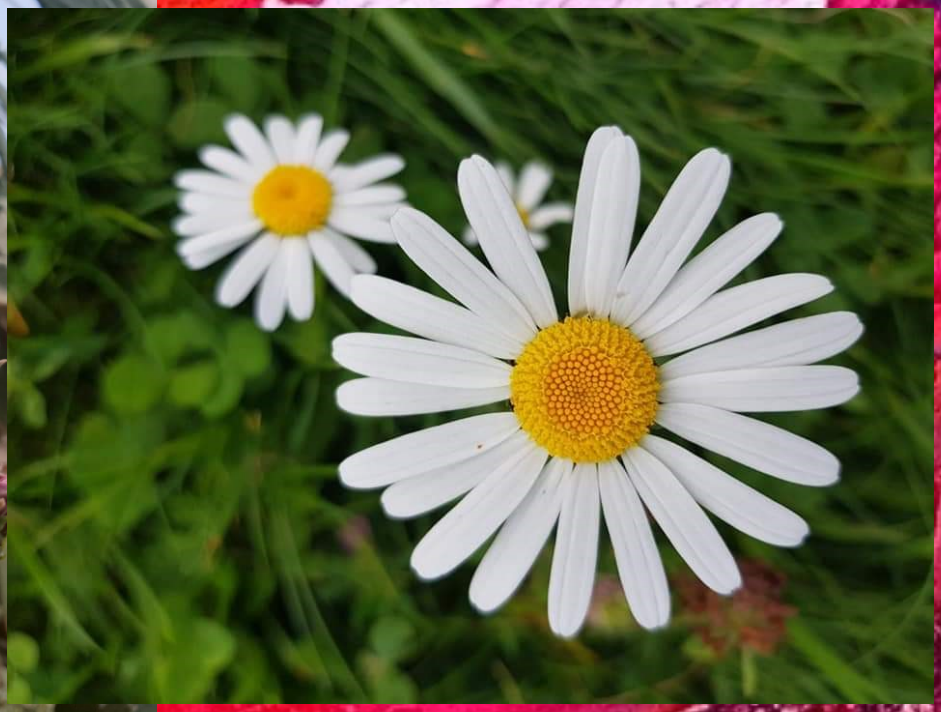

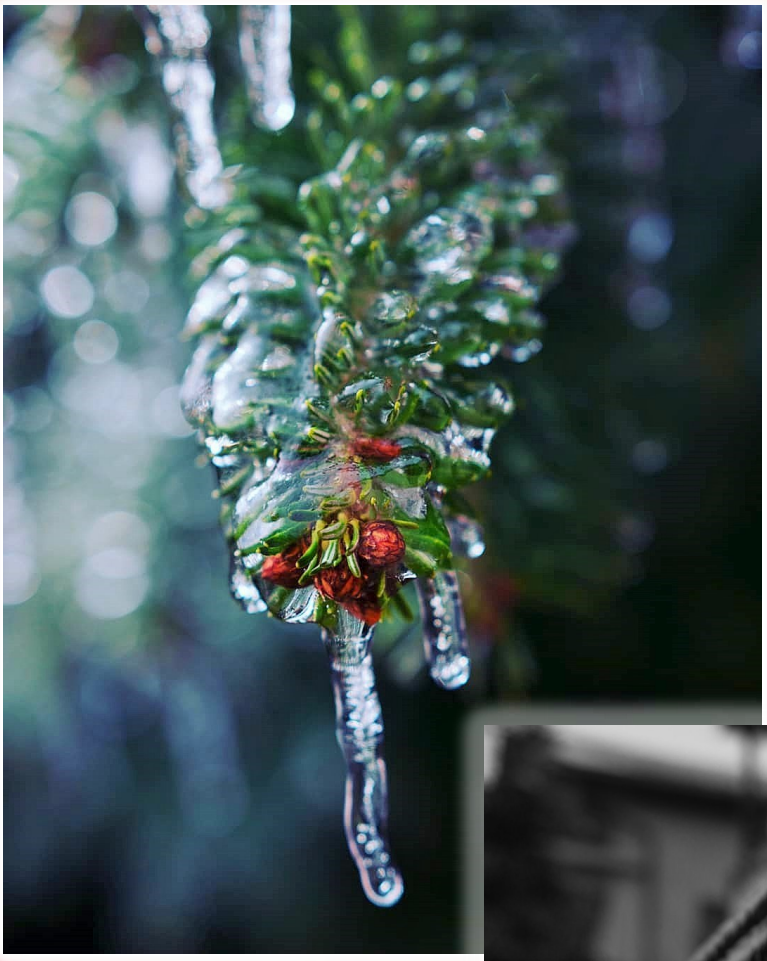

Jocurile iernii

Fotografii de Mihai Ene,

Clasa a X-a a H